

oktober 2015

Indijski ocean 2015

Sejšeli

1. oktober 2015, četrtek

Atol Alphonse

S plovbo samo ni bilo nič narobe, le precej sva bila nagnjena zaradi orce. Spalo se je ravno tako. Za razliko od običajnih plovb pa sva tokrat morala malo gledati naokoli. Pa tudi ne prav dosti, kar kmalu naju Bounty prehitel in njene pozicijske luči so vse dlje in dlje.

Zato me pa med spanjem tlači mora. Zbudim se. Iščem očala, pa jih ne najdem. Le kam so padla? No, ko jih končno izkopljem izpod vrvi in pogledam naprej, je pred nami velika boja. Prepočasen sem, da bi se izmotal. Zapletemo se v štrike in odtrgamo krmilo. Iščem rezervnega in ... se zbudim. Iščem očala, pa jih ne najdem. Le kam so padla? No, ko jih končno izkopljem izpod vrvi in pogledam naprej, je pred nami ... le tema. K sreči se nisem zbudil še tretjič.

Alphonse ima laguno, obdano z reefom. Ima prehod. Kot vsak prehod, je tudi ta popolnoma enostaven, ko je človek nekajkrat že plul skozenj. Prvič pa... No, vse je šlo gladko, sidrava se, Vesna snorklja in potem greva dalje. Vremensko okno se nama v nedeljo zapira. Spet in spet me sejšelski policaji z njihovimi pravili spravijo v slabo voljo. Če bi lahko izplula v petek, bi se sprehajala od otoka do otoka, če bi vsaj v ponedeljek, bi lahko kje ostala tudi cel dan. Tako morava pa divjati. Ali pa pluti pri preko 30 vozlih vetra in 5 m vala. Ne, hvala! Morje nad severnim rtom Madagaskarja je eno težjih na svetu. Vse zračne mase, ki jih ženejo pasati nad južnim Indijskim oceanom se na tem koncu zgostijo, čez otok se jih prebije bore malo. Saj tega v milijah ni veliko, nekaj sto, je pa zato silovito. Približno tako, kot če bi s 36 čoveljsko barko plul med olujnim jugom iz Pule v Bari. Hmmm... je to kdo sploh že kdaj poskusil?

Kakorkoli, veter nocoj je v redu, napoved za jutri tudi. Le prepozna bova, da bi se sidrala še podnevi. Sproti se odločiva, kaj bova naredila.

2. oktober 2015, petek

Atol Providence

Prijetna noč, hitra plovba v 4 Bf konstantnega bočnega vetra. Dan ni več tako lep, veter niha in se proti popoldnevu obrne v ostro orco, tako da komaj ujameva atol Providence, kjer sva zmenjena z Bounty. Slabih 170 milj je med atoloma Alphonse in Providence. Hitela sva, da se sidrava še podnevi in se nato sploh nisva sidrala. Preveč je roli.

Providence je še zadnji od sejšelskih otokov, ki sva jih obiskala. Bounty je že tukaj, sidran je na 20 m globine in sidro mu ne drži. Ok, to še ne pomeni, da tudi nam ne bo, je pa tako rolajoče, da ni bistvene razlike ali spiva tukaj ali na morju. Pravzaprav je razlika. Na morju je varneje kot na neznanem sidrišču, odprtem na vse, razen SE. Kakorkoli, Bountyju sporočim zadnje vremenske podatke, Vesna pripravi večerjo (barka je z motorjem obrnjena proti valu, ki je za otokom pravokoten na veter), pojeva jo, dvigneva jadra in izplujeva. Tu se naše poti ločijo, midva plujeva proti Mayotte, ona dva na Madagaskar. Morda se z Nemcema vidiva v Nosy Beju, kdo ve?

V nedeljo, računam, bova v Franciji. Na atolu Glorouse.

3. oktober 2015, sobota

Atol Providence - Otočje Glorieuse

Ponoči je na Mali izbruhnil požar.

Proti jutru je že, ko sedim v kokpitu in zavoham smrad po zažgani plastiki. Upsa! Tole pa ne bo nič dobrega. Skočim v kabino, smrad je vse močnejši, prižgem luč, pa nič. Ok, vse ostalo izgleda v redu, zakaj luč ne gori in zakaj smrdi po zažgani plastiki? Preverim varovalke in si oddahnem, vsaj za nekaj časa. Varovalka za luči je izklopljena, torej je prišlo

nekje na napeljavi do (resnega) kratkega stika in nastala vročina je začela tleti fiberglas. Na srečo jo je bilo premalo za ogenj. Na srečo. Ja, tudi srečo mora imeti človek...

Vesna se dopoldan pohvali, da je nocoj zelo dobro spala in kmalu nato pojamra, da je plovba obupna. Ni mi prav. Problem njenega jamranja je v tem, da ji je dolgčas, ker ne more delati na kompu. Mislim, da sem plovbo speljal zelo dobro in da mi nima nič očitati. Zadnjih nekaj mesecev, ko opazujem vreme v južnem Indijskem oceanu, je vala na tem koncu okoli 4 m, sedaj ga je pol manj, vetra tudi. Kar malo načrtovanja je potrebnega, da se prepluje pas morja nad Madagaskarjem v najboljšem trenutku. Zato menim, da mi je dobro uspelo in da plovba za to morje ni obupna. Prej nasprotno. Hitra je in skoraj vsak dan sem našel otoček za nekaj urni počitek. Celo družbo sva imela na poti. Pričakoval sem pohvalo.

Popoldan zagledam slabo miljo stran jadrnico. Bounty je, ki ni zdržal na slabem sidrišču. Plula sta v isti smeri, kot midva in čakala, da veter pade ali obrne. Popoldne se začneta oddaljevati proti jugu in zaostajata za nama. Zvečer jih izgubim iz vida. Veter je še vedno bočni, se pa počasi obrača na polkrmo. Po napovedih ga bo ponoči več, 6 Bf, vendar ne bo veliko vala, ker se bo šele začel razvijati. Jutri zjutraj pa padeva v senco Madagaskarja in otočje Glorieuse je skoraj v bonaci. Tam si pa vzameva kak dan počitka...

Indijski ocean 2015

Komori

4. oktober 2015, nedelja

Ile du Lys, Otočje Glorieuse

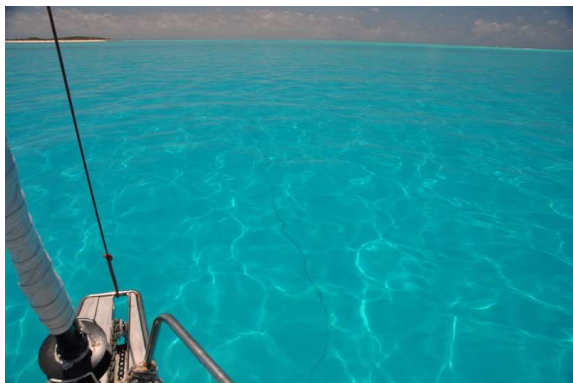
Noč ima svojo moč in nocojšnja postreže z novim presenečenjem. Česa podobnega v svojem življenju še nisem videl! Vala skoraj ni več in morje ni več tako, kot smo ga vajeni. Skoraj mirno je. Vse se je spremenilo, vse je popolnoma neobičajno. Bioluminiscenca v svoji najlepši podobi. Tokrat se ne svetlikajo posamezne pikice v morju, ampak se je celotno morje spremenilo v kot mleko belo maso. Belo morje pod črnim nebom, posijanim z zvezdami ozvezdij južnega neba. Fantastično! Mogoče sva pa našla Indijo Koromandijo, deželo, kjer se cedi med in mleko. Po mleku se voziva, še med najdeva pa bo trditev dokazana. Ali pa bi se morda morala Mala preimenovali v Alico in Indijski ocean v Čudežno deželo? Ali pa spet samo sanjam? Ne, uščipnil sem se in se nisem zbudil! Poleg vijoličastega na južnem Pacifiku, sem sedaj videl tudi belo morje.

Sredi noči pridrvi veter. Manj ga je, kot ga je bilo napovedanega, kasneje pride in prej ga je konec. Ne mudi se nama več, jadra lahko skrajšam bolj, kot bi bilo potrebno, da smo na varni strani. Tudi vala za te razmere ni nič, dober meter morda. Prav spodobno lahko spiva. Ko se zjutraj zbudim, je nočni veter mimo, plujemo pod pasom oblakov od horizonta do horizonta, širokim vsega nekaj milj. Tako ostra je meja med 6 Bf in 1 Bf. Sredi oceana. Od tu dalje bo (so)pihal le še Yanmar.

Ob dvanajstih sva sidrana v prečudoviti modrini. In nisva sama. Poleg je sidrana še večja dvojambornica, izgleda turistična mini kruzerica. In še dva jambora se izgubljata v daljavi in pa tovorna ladja pluje mimo. Tudi radio se po dolgem času spet oglasi. Francoska vojaška ladja pravkar odhaja. Hej, tukaj bo pa živo! Pa ni bilo za dolgo, že ob dveh popoldan sva sama samcata, sosedge so se napotapljali, dvignili sidro in izpluli v smeri Aldabre. Ostali so bili pa tako ali tako samo u prolazu.

Vesna, standardno, takoj pod vodo. Jaz, standardno, šraufat barko. Gledat, kje je zagorelo. Hitro sem našel. V sprednji kabini se je dogajalo. Do stika je prišlo tam, kjer je pred časom prišlo do prekinitve napeljave za luč (in imamo sedaj to luč priključeno avtonomno na svojo baterijo). Tole zvijanje barke na valovih ni tako nedolžno, kot se zdi na prvi pogled.

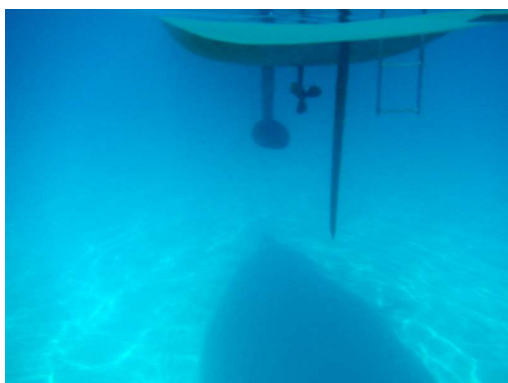
Če me je še ponoči zeblo, je sedaj spet vroče. Popolna bonaca, brez oblačka. Zvečer bo pa roštilj za mojo tolažbo. Roštilj sredi morja, sredi ničesar...

končno spet sidrana pred otočkom v kristalno čisti vodi - celo veriga se vidi več deset metrov naprej

ob oseki pokukajo peščeni mini otočki

pod barko je tako dobra vidljivost, da se vidi še celo senca na peščenem dnu

žal pa je bila na koralnem grebenu slaba vidljivost

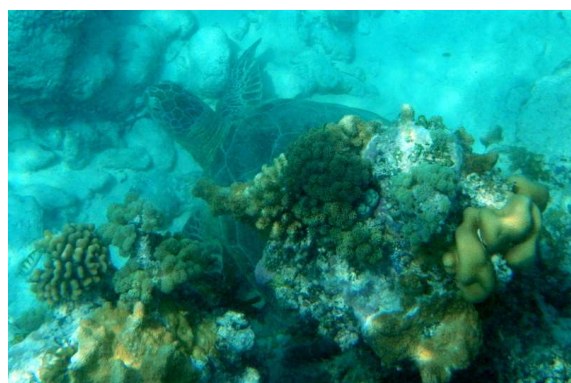
kumara in nova vrsta koral - kot vijoličasta železnasta cvetača

nekateri pa zelene barve

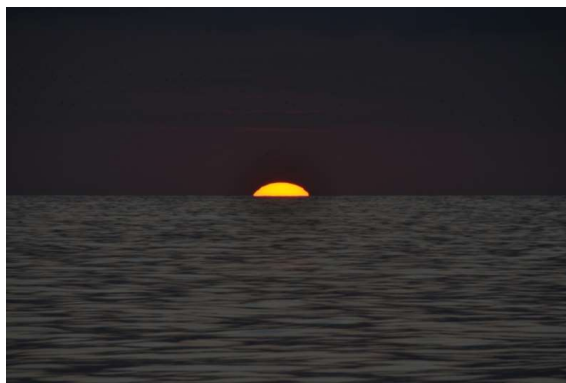
prvič videla to vrsto korale

želva me je čakala pod skalo in hitro odplavala dalje

toliko ptičev še nisem videla na kupu

čas za spanje...

5. oktober 2015, ponedeljek

Ile du Lys, Otočje Glorieuse

Dvojambornica se je sinoči vrnila in se sidrala na svoje prejšnje mesto, očitno so bili samo popoldan malo naokoli. In ko jih tako opazujeva, mislim, da niso turisti, ampak naravovarstveniki ali kaj podobnega na službeni poti. Dopoldan spet izpluje in se zasidra za sosednjim otokom, Grande Glorieuse, le vrhova jamborov sta vidna s krova Male. Pa sva spet sama.

Zbudila sva se v vetru. Naj bi izplula? Ne, itak ne bo dolgo trajal in za jutri je spet napovedan. Tukaj je pa tako lepo! Robinzonsko otočje ali bolje rečeno robinzonski atol s polovico reefa. Na zahodni strani reef manjka. Počakava nekaj ur, da veter pade na nekaj vozlov in oddingirava na bližnji otoček Ile du Lys. Tukaj domujejo ptiči, na tisoče, če ne sto tisoče jih je. Ko se tako sprehajava po bivšem rudniku fosfatov (torej, rudniku ptičjih iztrebkov), se cele jate dvigajo nekaj metrov pred nama in potem spet spustijo, ko sva mimo. Težko je opisati kaj podobnega, še najbolj spominja na sprehod po parku, polnem golobov. No, le blede spominja. Tudi vegetacija je precej drugačna od tiste, ki sva jo vajena. Ena sama palma, sicer pa trava in grmovje. In ptiči. Res je neverjetno, koliko jih je. Hitchcock bi bil ponosen.

Še željve sledi najdeva in luknje, kamor so zakopale svoj potencialni zarod. Obdingirava precejšnji del (pol)lagune. Oseka je in plitvo je celo za našega malčka. Motor je napol dvignjen, da ne ruživa po dnu. Bibavice je preko dva metra. Vesna gre spet pod vodo, jaz se zadovoljim s pipico in pivcem v kokpitu. In opazovanjem rajskega otoka. Rajskega? Ne, nobene veze nima z dežjem, samo če bi ga imenoval peklenski otok, bi bil verjetno napačno razumljen. Recimo mu torej sanjski otok ali še bolje tropski otok iz prospekta.

Večer mine (kako drugače bi sploh lahko?) ob BBQ z odličnim južnoafriškim mesom prave debeline.

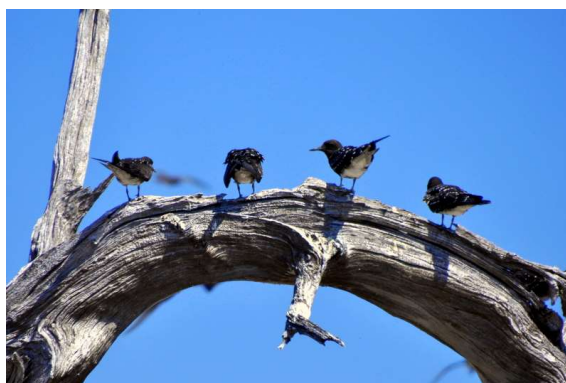
rumenomodne ribice

ptice so ves čas letale nad nami

...in se ti umikale, ko si hodil med njimi...

kamor si pogledal: ptiči in ptiči

zanimivo pa je, da ptiči niso bili vsiljivi

videti pa je bilo, da je samo ena vrsta ptičev

ena sama palma je bila na otoku

videla jih sicer nisem, vendar sodeč po ogromni luknji so bili raki zelo veliki

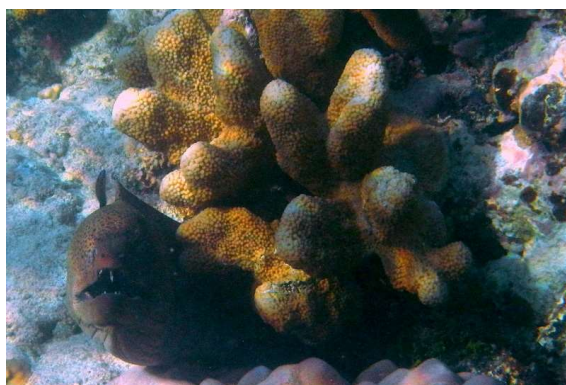
kičasta plaža s kristalno čisto vodo

morska kumara nenavadnih barv

pisane korale in ribe

najprej je nisem opazila: gospa murena je zarenčala in pokazala svoje zobe ...

6. oktober 2015, torek

Otočje Glorieuse - Mayotte

Popijeva kavico, odsidrava se in zapljujeva proti Grande Glorieuse, z gozdom zelo na gosto poraščenim otokom. Na obali je prečudovita mivkasta plaža, ki je neprekinjena vse naokoli otoka. Za plažo je džungla. Ni pa tako lepo za sidranje, kot je bilo pred Ile du Lys in ko se odločiva, da kar odplujeva dalje, pripluje z naravovarstvene dvojambornice (sedaj to vem) dingi s petimi ali šestimi Francozi. In eno Francozinjo. Lepo nama v angleščini razložijo, da sva v protected area in da je to marine life sanctuary, pa da za vplutje v te vode potrebujeva special permit, ki ga lahko dobiva le na Mayotte na nekem sila pomembnem uradu. No, Vesni se pod vodo ni zdelo kar prida posebno, da bi zato zagnali tako paniko. Seveda šef ekipe takoj pove, da je on znanstvenik in ne policaj, zato nama ne bo storil nič žalega. Da pa na otoku Grande Glorieuse živi policaj. In tega se morava bati. Ok, stvar z naravnim rezervatom na bivšem rudniku fosfatov je hitro pojasnjena. Tam so naju pustili na miru, tale otok tukaj je pa francoska vojaška postojanka in nobenih obiskovalcev-padalcev si ne želijo. Logično. In (standardno) celotno področje razglasijo za naravni rezervat, zakomplicirajo dostop in se gredo lahko v miru svoje vojaške igrice. Voila!

Motorirava. Dopoldan se še trudim z motosailanjem, ko pa veter pade na 1-2 Bf, vse skupaj nima več nobenega smisla. Poleg tega imava močan tok proti severovzhodu, torej direkt v kljun. Ko je bil najmočnejši, sva plula z dva tisoč obrati po popolnoma mirnem morju s hitrostjo pod štirimi vozli proti cilju. Zoprno. Če se tok ne obrne, jutri podnevi ne prispeva na cilj, do katerega sva imela zjutraj vsega skupaj dobrih 150 milj. Ma, ne gre se pritoževati. Tok enkrat pomaga in drugič odmaga.

Vesna danes lahko mirno dela. Vsaj nekaj, če že kuriva petro dolarje. In pitne vode imava tudi na pretek, z njo pereva palubo in imamo žehto. Pa frišnega kruhka bova jedla. Saj, vsaka stvar je za nekaj dobra.

ti biftki so se pekli včeraj zvečer, odlično mehko južnoafriško meso

peljala sva se še do naslednjega otoka na tem otolu, ki je bil zelo gozdnat (včasih so se ukvarjali s kopro)

...pa so nama okoljevarstveniki pojasnili, da brez permita ne smeva biti tam ...

pa še ena včerajšnja

7. oktober 2015, sreda

Dzaoudzi, Mayotte

Tole s tokom je sila zoprnno. Dobro naju je upočasnili in na števcu se je na koncu nabralo za dobrih 30 milj več, kot bi bilo treba. Namesto dopoldan, sva se sidrala ob treh popoldan. Sidrišče je pravzaprav bojišče in je nabito polno. Tudi z wrecki. Nekaj bark leži na boku na obali, eni dvojambornici iz vode štrli le še vrhova jamborov. Kar je še dobro, ker se na daleč vidi. Takoj za nami je ob plimi vidna le oranžna boja, nekje na sredi bibavice tudi antena in ob oseki zgornji meter jambora jadrnice, ki se je tukaj potopila pred dobrim tednom. In to sidrišče/bojišče je povsod navedeno kot zelo dobro zaščiteno. Hmmm...

Pri sosedih, Nizozemcih, se pozanimava za postopek prijave in naju strumno napotijo v yacht club. Pravilno, a drugače, kot veli Noonsite. Tam nama dajo formular, ki ga izpolniva in romava do policajev in carinikov po štemplja. To je vse. V EU smo, jasno. No, policajko so nama žandarji na letališču uspeli izbrskati iz zakulisja, do carinikov sploh nisva šla, nima smisla. Manjana. Sva pa po novem člana Jadranskega kluba Mayotte in lahko pijeva brez (sprotnega) plačila. Plačilo je v naprej in ko zmanjka kredita, plačaj naslednji paket pijače. Prepaid bar.

Noonsite me obleče v dolge hlače in Vesno v ohlapno majico. V muslimanski deželi sva in obleči se je potrebno v skladu z lokalno tradicijo. Ampak. V skladu z lokalno tradicijo sva bila oblečena samo midva, maskari. Puže imajo v najslabšem primeru v laseh kakšno okrasje v obliki šala, večinoma pa ničesar, fantje pa tudi ne skrivajo svojih torzov, kaj šele kolen. In oblečeni so sila zanimivo, afriško. Lepo. Kar se tiče hrane in pijače, ni bilo časa preverjati po vseh oštarijah, izgleda pa da alkohola ne bova stradala. V jadrlnem klubu ga sigurno ne bova.

In kot se je izkazalo že v drugih francosko govorečih deželah in v nasprotju s tem, kar pišejo in rišejo jadranci po svojih blogih, se da z angleščino popolnoma spodobno meniti. Seveda je iz skupine "francosko govorečih dežel" Francija, ki jo tukaj imenujejo metropola, izvzeta. V Franciji je znanje francoščine nujno. Ljudje, s katerimi sva imela stike so bili vsi po vrsti zelo prijazni in uslužni, tudi uradniki. Ko sva čakala na taksi za letališče, nama je domačin ustavil in naju zapeljal tja. Jasno, da to ni bila njegova pot. Saj ni naredil velikega ovinka, a vseeno. Kakšna razlika v primerjavi s Sejšeli!

pred nami atol Mayotte - od daleč deluje kar velik otok

sidrišče, bojišče je polno plovil

pogled na obalo pa ni ravno vzpodbuden za varno sidranje ?

na letališču sva urejala formalnosti in se prvič soočila s pisanimi oblačili

tega dinghija sigurno nihče ne ukrade, že zaradi tega ne, ker nima motorja; se pa udobno sedi :)

nekaj deset metrov stran potopljena dvojbornica ...

ko sva prišla je bila plima in sva mislila, da je pač boja; ob oseki pa vidiva samo špičko jamborja in to dokaj blizu naju ...

francoske zastave visijo vsepovsod

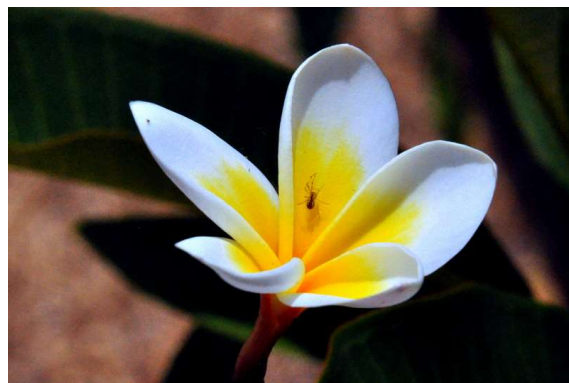
Mayotte ima številko departmaja 976

poštni nabiralniki niso ravno izvirni

po cestah prodajajo vse kar je možno; neko dekle mi je reklo, da je težko življenje na Mayotte; pa jo pobaram zakaj ni več obdelane zemlje: in mi reče: je treba delati, pa zakaj bi ?

vedno so neke motnje ...

8. oktober 2015, četrtek

Dzaoudzi, Mayotte

Drugi del klirensa. Carina. Kot piše na Noonsite in kot so nama razložili sojadranci v klubu, je potrebno točno naštet kakšno robo vse imamo na barki in potem velikokrat pridejo in preverijo, če vse to drži. Verjetno je res, so pa pozabili, da je seznam potrebo podati carinikom v francoščini. In ker od vse silne francoščine obvladava samo stavek ž-n-parl-franse, je bil klirens hitro končan. Temu je sledil carinikov odgovor v edini angleški besedi, ki jo pozna (rekel je ok) in takoj je brez nadaljnjih vprašanj popečatil formular.

Na žalost moram danes mojo včerajšnjo oceno o znanju angleščine precej spremeniti. Ne znajo je. Rentiča sva sicer dobila brez težav, pri internetu se je zapletlo. Orange ima LTE tehnologijo, pa nama niso znali prodati internetnega paketa. Pravzaprav nama niso znali prodati nič, ker govorijo samo komorsko in za silo francosko. Midva pa ne. Pri SFR je šlo lažje. Na Orange je bil zamurc, na SFR indijanc. Očitno so Indijci ime oceana vzeli zares in posejali svoje trgovine tudi po francoskih tleh.

Še port kapitana obiščem, pa ne ve, zakaj sva tam. Zato, ker so mi na douane tako naročili (vsaj tako sem jih razumel). Za vsak slučaj si bo naredil fotokopijo mojih papirjev, če jih bo slučajno kdaj potreboval. Pa mu fotokopirc ne dela, hic! Itak nesem papirje nazaj na barko, mu naredim pa še kopijo, no big deal.

Končno sva opravkov prosta, lahko greva na izlet po otoku. Najprej na trajekt in na Grande Terre. Ta je zastonj, trajekt namreč. Nazaj grede plačava dvojno. Če je Petit Terre še nekako domač (tu kraljuje francoska vojaška postojanka), je Grande Terre čista Afrika. Ok, Afrika najvišjega razreda, a vseeno še vedno Afrika. In v primerjavi z Evropo, hmmm..., tam neke kot zadnja maroška ali turška vas. Pravzaprav, huje. Turki in Arabci so zelo čisti v primerjavi z Komorci. Toliko svinjarije ob cestah sploh ne pomnim, kje sem jo videl nazadnje. In podgane se med nogami ne smukajo podnevi niti v Bangkoku. V navodilih za vstop v državo piše, da se je potrebno cepiti proti vsemu možnemu in striktno jemati antimalarike. No, ja...

Otok je hribovit z izrazitim koralnim grebenom vse naokoli in laguno med njim in otokom. Plaž je veliko, vendar niso lepe. Blatna rjava mivka, marsikje poraščena z mangrovimi. Jaz se že ne bi kopal tukaj. Sicer je pa otok primerno poraščen s tropskim gozdom, kar je lepo. V zraku vidiva kar nekaj zanimivih ptic in spet fruit bat ali flying fox ali kakor koli se ta netopir

že imenuje tukaj. Cesta je terenu primerno vijugasta. Vendar ne mine veliko vijug ko se prikaže novo naselje. Precej naseljen otok je.

Hiše so precej borne na pogled, ogromno je (zarjavele) valovite pločevine in neometanih fasad. Ne vem, kako je znotraj, morda so lično urejene, da ne bom krivičen. Ljudje so lepo oblečeni, čisti in nadišavljeni. Ni beračev, ni najnižje vrste revščine. Ženske v veliki meri nosijo lepotno masko kar v javnosti. Namazane preko celega obraza z neko pasto iz koralne mivke z dodatki, tudi dišavnimi, kjer prednjači jasmin. Menda so zato lepše, vendar ne za moje oči. Včasih sem se jih celo ustrašil, kot okostnjak so mi delovale. Nisem se pa ustrašil vseh, nekatere so prav pritegnile moj pogled. Kot vsem črnkam, tudi njim pašejo žive barve, da popestrijo temno kožo in to s pridom uporabljajo. In nekatere so zelo čedno urejene.

Urejenost videza pa še ne zagotavlja urejenosti osebnosti. Včeraj sem na letališču videl lepo urejeno domačinko, ki je priletela iz Francije, kako je v letališki zgradbi (ki še ni stara eno leto) mirno vrgla smeti na tla ob stebru sredi arrival hall. Popolnoma rutinsko, sploh ni pomislila, da bi bilo s tem lahko kaj narobe. Podoben primer je tudi lepo načrtovan in zgrajen park, ki je star nekaj let in danes že, blago rečeno, razpada. Table so uničene, razbite ali v najboljšem primeru počečkane z grafiti. Kot na Balkanu za časa Juge. Vidi se, da denar priteka od drugod in da sami nimajo občutka, da je to vrednota.

Še nekaj je, kar je verjetno precej edinstveno na Mayotte. Mislim, da sem priplul v eno zadnjih klasičnih kolonij na Zemlji. 3% belih Francozov ima v rokah vso oblast, od upravne do izvršilne. Vsi uradniki, policaji, vojaki so beli. Ostali so črni. Teh je 97%. Enako je razmerje veroizpovedi, 3% kristjanov in 97% muslimanov, če poenostavimo in pozabimo na ateiste.

Kakorkoli, malo pred mrakom se usedeva v dingija, ki mu - manjka eno veslo. Ah ne, Afrika! Ampak. Eno veslo, zakaj ne dva? Pa grem v jadrlni klub, da se pozanimam kaj mi je storiti. Razložijo mi, da je bilo danes precej valovito in da je moj dingi z veslom zapel v štrik enega domačinskega čolna. Da so imeli vse na monitorju, da pa se jim ni ljubilo zadeve urediti. Francozi. In ko so se domačini z njihovim čolnom odpeljali, se niso trudili, da bi štrik odmotali. Verjetno so veslo polomili. Ne, vijak je bil lepo odvit, jim razložim še petič. Da bi ga pa odvili zato, da odmotajo štrik in potem vrgli veslo nekam stran, hmmm... Pa pride sosed Nizozemec in pove, da je veslo našel in da me čaka na pomolu. Hmmm... hmmm... kdo ima koga za norca? Skrita kamera? Ni je videti, a vseeno...

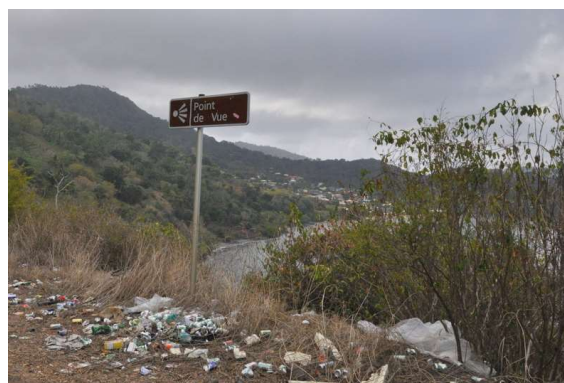
tudi ograja v barvah francoske zastave

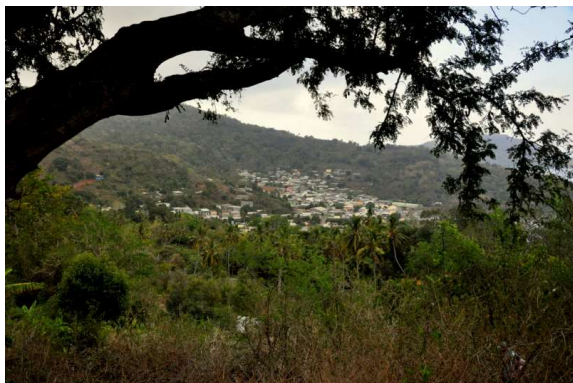
afriški stil ženskih oblačil v muslimanskem stilu je zelo ohlapen, velika razlika napram maldivom

nešteto trgovinic ob cesti

šokirana nad količino smeti: toliko je v zadnjih letih nisem videla nikjer! razgledna točka? na kaj? na smeti ? ...

atol Mayotte ima menda 200.000 prebivalcev, kar je ogromno za dva otoka - Grand in Petit Terre

današnje fotke vse iz Grand Terre (midva sva sidrana na Petit); plaža: mivka zmešana z zemljo ni ravno privlačna, pa tudi morje je kalno

na plaži se jasno nihče ne sonči (to delajo samo turisti); poleg tega je pa še fajn nasmetena

nekateri imajo kar urejene hiše

pogled na zaliv - Grande Terre ima veliko zalivov

na majhnem hribčku imajo rekreacijsko počivališčni prostor opremljen s klopmi, roštilji; žal nič vzdrževano in vse nasmeteno-zelo žalostno!

zelo veliko mangrovcev je okoli otoka

ko čakaš na trajekt, se ti oči pasejo na ljudeh; nekatere so urejene v nulo! ženska v modro oranžni kombinaciji je imela še uhane v istem stilu; nekatere so tako urejene, kar

je za to dokaj revno deželo neverjetno

9. oktober 2015, petek

Dzaoudzi - Grande Terre - Dzaoudzi, Mayotte

Tour de Mayotte, drugi del. Zgodaj (za najine pojme) sva na obali, skočiva v rentiča in potem na trajekt. No, potem čakava na trajekt. Gužva je, rush hour. Po slabi uri sva na drugi strani. Če sva šla včeraj na severni del otoka, greva danes na južnega. Na jugu je dežela baobabov. Ostali vtisi so podobni včerajšnjim, ni veliko za dodati. Afrika.

Edina opazna razlika je povsem jugozahodni del otoka, kjer je lep zaliv s čisto vodo (za razliko od velike večine "plaž" je tukaj lepa sipka mivka in v vodi koralni greben. In na obali niso mangrove v blatu. Narodni park, jasno. Nad plažo kraljuje hotel z restavracijo in potapljaškim centrom, v vodi vidiva nekaj boj. Dve sta namenjeni obiskovalcem, torej nam. Le, da ne vem, ali se nama ljubi pluti tako daleč samo zato, da bova videla morje, kot sva ga vajena odkar sva zapustila Azijo. Vsi vmesni zalivi so namreč s kalno in velikokrat tudi blatno vodo.

Gužve po mestih je danes manj kot včeraj, pozna se, da je petek. Še posebej mirno je od dvanajstih do enih. Prayer time. Že zgodaj popoldan pa je spet vse po starem. Moški paradiirajo naokoli v belih haljah in belih kapah, uniformi, ki paše k molitvi. Ženske pa kot vedno, v živo pisanih barvitih oblačilih.

Zavijeva še do najinega mobilnega operaterja. Nikjer namreč ne najdem na njihovih papirjih, kako preveriti stanje kredita. Najprej se osebje zgrozi, ko jih zaprosiva za razumevanje enega samega angleškega stavka "How to check data balance?", potem se zberejo in najdejo nekoga, ki je internacionalen. Ampak. Fant ne ve, kako se to preveri s telefonom. Zalaufa svoj računalnik, pa tudi tam nima tega podatka. Kliče na pomoč sodelavce, pridružijo se nam, skupaj tipkajo po telefonu in se čudijo. Nič bliže odgovoru niso. Pokličejo help desk, pa tudi oni nič ne vedo o tem. Pokličejo v tehnično službo, spet nič bolje. Razložim jim, da ta podatek potrebujem samo zato, da vem, kdaj moram dokupiti kredit. Tuhtajo in tuhtajo in po eni uri tudi stuhtajo. Poiščejo pragmatično rešitev. En kredit mi kar vnesejo in še enega mi podarijo zapečatenega na scratch kartici. Ko zmanjka mojega, naj kar podrsam to kartico in vnesem kodo. In potem grem lahko v miru in lepo počasi v nakup nove. Namesto, da bi se naučili, kako se kaj naredi, raje podarijo šest evrov kredita (itak časti mama Francija). In potem lahko spet lepo v miru preživijo brezdelno popoldne v novih, lepih in klimatiziranih prostorih. Afrika.

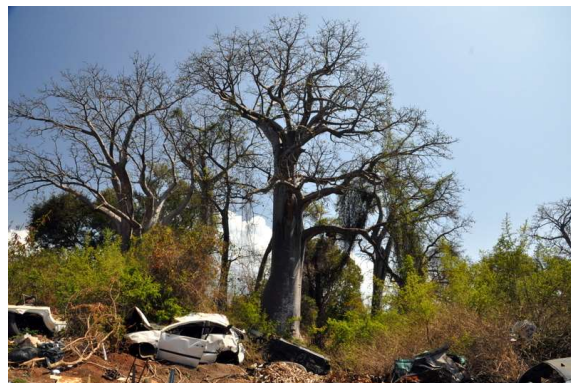
ta rondo je poimenovan po drevesu Baobab

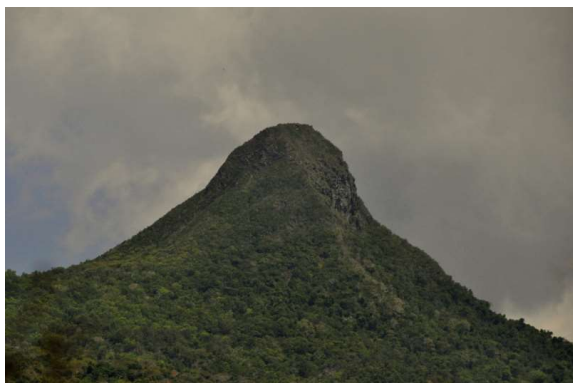
mošeje v vsako malo večjo vas

na južnem delu otoka Grande Terre je veliko baobab dreves, kateri pa ne pridejo do izraza zaradi ostalih dreves

ko pa vidiš pod takimi lepimi drevesmi smetišče, te kar stisne pri srcu

po otoku je videti kar nekaj takih špičastih hribov; najvišji meri preko 600 m

palme, mangrove in kalno morje

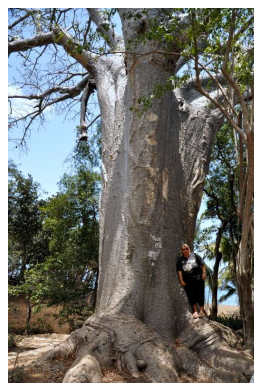
francozi so na mayotte nastavili isti sistem majhnih piknik prostorov, ogromna razlika med reunionom in mayotte - roštilj z zviti žicami ni ravno dosti uporaben

Kani Keli je bolj turističen konec: rezultat-čisti piknik prostor, pometena, počiščena plaža

...in končno lepa tista prava peščena plaža ter lepo morje

moja malenkost z baobabom (tukaj so malce drugačni kot v Avstraliji)

zaljubljeni par na sprehodu

najstniki enaki kot vsepovsod po svetu ...

10. oktober 2015, sobota

Dzaoudzi - Petit Terre - Dzaoudzi, Mayotte

Še zadnji dan z rentičem. Tokrat je na sporedu Tour du Petit Terre. Najprej na kratersko jezero, Lac Dziani imenovano. Če bi bilo to kje drugje, bi bile peš poti okoli kaldere lepo vzdrževane, tukaj so pa japonske. Sama jama. In prah, na tone prahu. Do kolen imava zaprašene noge. Geološka pot je to, vendar so table z opisi vse po vrsti uničene, tako da se ne da ničesar prebrati. Pa bi bilo zanimivo, še posebej, če bi bilo kaj tudi v angleščini. No, tudi s francoščino in slikicami bi bil zadovoljen. Tako pa nič. Jezero je slikovito, popolnoma zeleno, kar je nekaj posebnega. Vredno ogleda (če si ravno kje v bližini).

Še na Plage Moya, najlepšo plažo na otoku, se zapeljeva po cesti, ki se je ne bi sramovala niti Kenija. Nekako se le prebijeva preko vseh sipin in udarnih jam, prideva in ... se tudi kmalu obrneva. Prav čisto navadna (beri: slaba) plaža brez kakršne koli infrastrukture. Vsaj kafič bi človek pričakoval na najlepši plaži, če že ne česa drugega. Le morje sva izkoristila, da sva vanj potopila noge do kolen (in sprala prah od prejšnje atrakcije).

Dovolj imava turizma, jaz se spravim na barko delat, Vesna vrne rentič in spotoma nabavi še souvenir. Potem se preseli v jadralni klub na električno in (zastonj) net. Proti večeru se ji pridružim na polnjenju baterij tudi na svoji mašinci. Malo še poklepetava s sojadranci, spijsva pивce ali dva in se zmeniva, da se preseliva na edino bojo, namenjeno obiskovalcem. Richard je ravno odjadral proti Južni Afriki in je spet prosta.

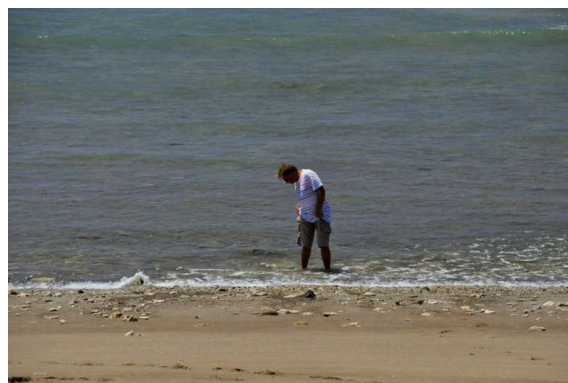
kratersko jezero na Petit Terre

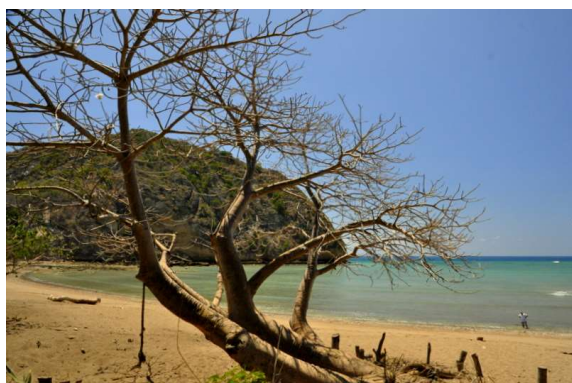
v to jezero me pa čisto nič ne mika zaplavati :)

pogled na naše sidrišče/bojišče

Tone je na plaži Moya testiral toploto morja

plaža Moya, najlepša plaža na tem otoku

kopalcev ni bilo videti, pa čeprav je bila ura že okoli 11; na hrvaški obali bi bili ležalniki, oštarije in nešteto plavalcev; plaža Moya pa je narodni park in tega ne sme biti :(

sedaj pa nekaj žensk, ki imajo masko na obrazu; po cestah hodi cca 80% žensk tako urejenih; nič kaj lep pogled, no, za naše oči

prodajajo venčke rož za turiste

in jih tudi kar na licu mesta izdelujejo

drugače pa: vsi samo prodajajo; k sreči je vsaj zelenjava več ali manj lokalna

čebulo, česen uvažajo iz madagaskarja

radi pa tudi posedajo: pa vsaj pri +31C, kaj drugega tudi ne paše

11. oktober 2015, nedelja

Dzaoudzi, Mayotte

Ni bil dan, da bi šel v anale. Saj, bil je lep in sončen, malo je pihljalo, da ni bilo prevroče. In v tem prijetnem okolju sva - delala. Vsak zase sva urejala svoje službene zadeve. In tudi kar nekaj naredila, ni bilo motilnih vplivov.

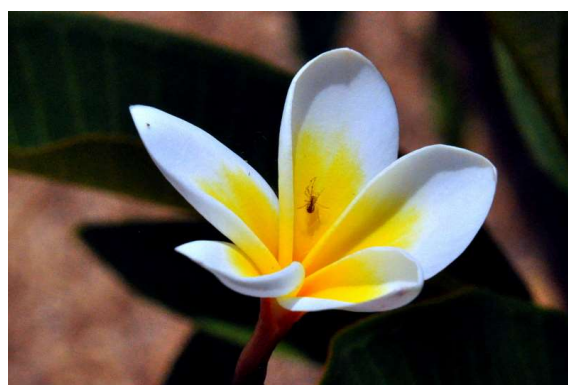
še nekaj fotk s potepanja po Grande Terre

baobab dreves dostikrat sploh ne opaziš, ker je tako zaraščeno

kako velik zna biti baobab se vidi v tem kako majhna sem jaz :)

12. oktober 2015, ponedeljek

Dzaoudzi, Mayotte

Spet delovnik. No, danes sva se le spravila na obalo, na večerjo. In napolnit mašince z elektriko. Vendar. Vse tri glavne oštarije na walking distance, ki sva jih imela v mislih, so danes zaprte. A-ja-ja.jaaah! Še huje, rezervni dve se odpirata šele zvečer. Res ne vem, zakaj so večerje šele ob sedmih, ko pa po vseh merilih takrat ni več zdravo jesti. Popoldan, ko človek še potrebuje energijo, pa ni predvidenega obroka. Five o'clock tea v francoskih deželah ne špila. Pa tudi drugje to ni ravno prehraben obrok. Kakorkoli, na koncu pristaneva med ribiči in jeva eno boljših rib glede razmerja cena/kakovost v

zadnjem letu. Za četrtno gostilniške cene in v pristnem okolju. Vendar brez nobel imena hrane. Tukaj se zadeva imenuje enostavno poisson grille aux des pommes de terre. In pivo je samo biere.

Še na market po zelenjavo (le kdo to rabi?) in na koncu še na eno pivo v yacht club ter potem nazaj na barko. Nadaljevati z delom.

na začetku ulice nakupi vsi nabiralniki

potopljena dvojbornica dokaj blizu naju

ob oseki vsaj vidiš kaj je pod oranžno kanto

13. oktober 2015, torek

Dzaoudzi, Mayotte

In še tretji dan iz paketa delovnih dni. Spet ga preživiva na barki, elektrike je nekaj ostalo še od včeraj, ko sva prižgala generator, pa tudi sonce je danes radodarno. Le mašince so neizprosno požrešne in če se ne domisliva nečesa inovativnega, bo jutri spet pel generator. Vesna poleg tega, da dela, še čaka druge, da ji dostavijo dokumente, mene drugi čakajo, da spesnim odgovor. Na enem helpdesku sem cel dan z Rusi in ne mine niti pet minut, da dobim odgovor na vprašanje. Da ga preverim in postavim novo vprašanje (ker odgovor ne reši mojih težav) mine precej več kot pet minut. A vseeno, enih petnajst vprašanj in odgovorov smo pa vseeno izmenjali. Res so ekspeditivni.

Opazujem vpliv bibavice. Te je te dni veliko, preko tri metre. Bojišče se konča pred reefom in za njim je laguna z mangrovami. Precej velika je, kot jezero. Ob oseki teče reka iz te lagune v morje (ki je spet laguna, zunanja) in preko skalnega roba se naredijo prave brzice. Te so magnet za lokalne kajakaše in kanuiste na divjih vodah. Ob plimi pa morje zalije vse in preko reefa lepo mirno priveslajo domači ribiči v lesenih čolničkih in lepo umirjeno lovijo (in tudi ujamejo) ribe, malo na tej in malo na oni strani skalne pregrade.

ob oseki pogleda reef ven in voda dere

ob plimi pa sploh ne vidiš reefa ... in ribiči veselo lovijo

optimisti vsak dan trenirajo: beli in črni skupaj

14. oktober 2015, sreda

Dzaoudzi, Mayotte

Spet delava, Vesna v jadralnem klubu, jaz na barki. 56 službenih mailov izmenjam, groza. Na Eldosovem help desku stalno trdijo, da sem kreten, da nimam pojma kako se programira. In če slučajno z mano ni nič narobe, potem je pa slovenski državni strežnik za račune šolski primer hroščavega računalnika. Verjetno je kaj od tega celo res, ampak, meni stvari vseeno ne delajo. In ko po pink pongu mailov ugotovim, kje imajo bug v njihovem softwaru in ga tudi uspešno zaobidem - ni nobenega komentarja več. Verjetno so že šli domov, pa ni bilo prilike, da bi se lepo kulturno zahvalili. Ah ja, res je težko delati z razvojniki. Franci mi je to ves čas dopovedoval, pa mu nisem verjel. Sedaj mu.

Vesni mine cel dan v občasnih čvekih, meni samo večer. Prijeten klepet skoraj z evropskima sosedoma. Italijanoma iz Bologne in Ravene. Isto pot nameravata narediti, kot midva, verjetno se nam bodo poti še kje križale. Sledi povprečna pica z nadpovprečnim časom čakanja. Na tale pica-fest-fud sva zavila, ker sva bila lačna in sva hotela nekaj na hitro pojesti in ne zato, ker bi cenila francoske pice. In se nasrala...

najboljše bagete na otoku so v sosednji vasi do koder je peš kar daleč, zato taxi, katerega si deliš z ostalimi

seveda ne manjka v pekarni peciva

15. oktober 2015, četrtek

Dzaoudzi, Mayotte

Malo drugače, kot včeraj. Danes oba delava v jadralnem klubu. 3G kredit je naredil puf. Če bi vedel, kakšno je stanje, bi ga že do časa naložil, ker pa mi pri providerju niso znali povedati, kako se to preveri, so ostali brez mojega prispevka v njihovo malho. Veri-simpl! In da jih še bolj kaznujem, sem cel dan delal na zastonj klubskem internetu. No, ker tako ne bo šlo v nedogled, se je Vesna odpravila na sprehod in kupila za pet dni neomejenega dostopa na net. Za pet evrov. Poceni? Niti ne, glede na hitrost.

In hitrost ni vrlina niti pizzerie in snackinga, takoj za vogalom. Včeraj sem še nekako razumel, zakaj sva na pico čakala debelo uro, zakaj je bilo pa danes taisto potrebno za sendvič je pa že preveč za moje postarane možgane. Izgleda, da Francozi uživajo v čakanju. Beli Francozi iz metropole, jasno. Ne črni Francozi z Mayotteja.

Tale fastfudžinica ima za goste same bele, kjer prednjačijo legionarji v kamuflažnih kratkih hlačah in vojaških škornjih. Res so smešni! Nekako si ne morem predstavljati, kako izgleda "atomski s leva!" v kratkih hlačah ali puzanje pod bodečo žico v taisti opravi. Jasno, da to ves čas počnejo, zakaj bi sicer bili obuti v čizme? Za v picerijo so japanke čisto v redu. In te tudi pristajajo h kratkim hlačam. Es-em-be japanke, jasno.

Nasploh je segregacija zelo očitna. Brez izdatnih subvencij iz metropole ta idila razpade v minutki. Za razliko od Maskarenskih otokov, kjer je sobivanje na visoki ravni, je tukaj zelo vprašljivo. Klasična kolonija iz začeta prejšnjega stoletja. V jadralni klub, recimo, črni nimajo vstopa. Ok, teoretično ga imajo, vendar ne pridejo. Tu so beli. In obratno. V določene predele beli iz enakih vzgibov enostavno ne gredo.

le ob oseki je možen ogled parc nationale

poleg optimistov imajo v klubu tudi šolo surfanja, črni in beli skupaj

16. oktober 2015, petek

Dzaoudzi, Mayotte

Počasi mi stvari postajajo jasne. Namreč, zakaj se v fastfuddžinici toliko čaka. Na pošti sva bila četrta v vrsti in sva čakala krepke pol ure. Najprej sem mislil, da imajo ostali tako zahtevne opravke, potem pa, ko je Vesna potrebovala deset minut, da je kupila pet znamk, mi je bilo popolnoma jasno. Normalno se znamke dobijo v nekaj sekundah na znamkomatu, tukaj pa čas teče drugače. Po otoško.

Sklirana sva. Po evropsko. V jadralnem klubu dobiš papir, ki ga izpolniš z res minimalno podatki. Ime barke, kam greš in kdo je na krovu. Še podpis in to je vse. Neseš ga poštempljat na policijo in carino in nato do luškega kapitana, ki ti na podlagi teh štemplev da razrešnico in popotnico za naslednjo luko. Brez ene same odvečne besede, brez enega samega evrčka. Spomin na Sejše še ni zbledel. Banana republika, Sejšeli!

Vesna je današnji delavnik precej preskočila. Ker je potrebno po zarpe na drugi otok s trajektom (in ker Vesni orientacija ni ravno adut karta), se v klubu pojavi še sredi popoldneva. In potem so na vrsti maili, knjiženje se lahko dogaja tudi čez vikend in sredi morja. Tudi jaz nisem pretirano garal. Sem si pa zato pripravil karte za na pot in izmenjal nekaj informacij v klubu in po mailih.

Aja, dežja nisva videla vse odkar sva zapustila Mahe. In nič še ne kaže, da ga kaj kmalu uzreva.

dekle je vsak dan nekaj drugega prodajala....presenetljivo je znala angleško

visoke cene zelenjave - razlog? domačinom se ne ljubi kaj dosti kmetovati

menda zdrobiš, zmešaš z vodo in spiješ - zdravilni učinki za želodec ...

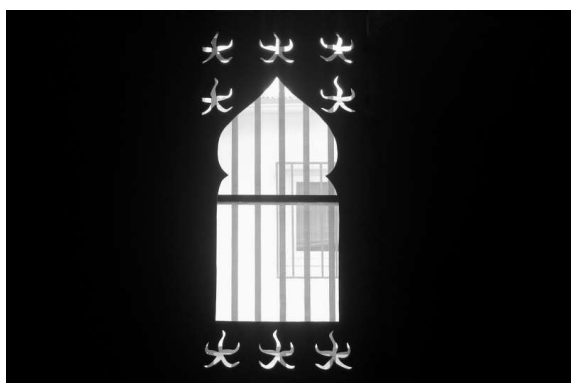
začimb kolikor hočeš - jasno visoke cene ...pa itak uvoz iz madagaskarja

zrel tamarin

nekaj topov po otoku

na otoku imajo tudi muzej

ročna dela domačinov v muzeju

17. oktober 2015, sobota

Dzaoudzi - Bandrele, Mayotte

Ob pol osmih zjutraj sva na fuel docku. Zgodaj. Prodajalka si še štima make-up in nekako nima posluha za to, da bi pomagala pri privezu. No, saj niti ni potrebe, čista bonaca je in lahko splezam meter visoko na pomol in privežem oba štrika. In po uspešni operaciji "tankanje" tudi odvežem.

Dobro uro plovbe je do otočka Bandrele, ob devetih sva privezana na bojo in ob pol desetih je Vesna v vodi. Tudi malo pred eno je (še vedno) v vodi. Tale baterija na fotiču je res odlična. Pove, da je zelo lepo, celo lepše kot na Glorieuse, pa tole ni narodni park. In ni vojaška postojanka, se pa zato naokoli pripelje coast guard in posadka z daljnogledi v rokah prečesava kopalce. Očitno tukaj ilegalci pridejo na plavanje in barbekjujanje in ne na delo na črno. Afrika. Na otočku je namreč več plažic in vse so polne kopalcev. Toliko jih nisem videl na plaži že zelo dolgo nazaj. Verjetno kje v Mediteranu.

Tokrat je roštilj za kosilo in ne za večerjo. Po roštiljadi gre Vesna spet na ogled podvodnega sveta, jaz se zadovoljim s službovanjem, hic. Sonce gre za obzorje, ko se vrne. Prava poznavalka Bandrele je, več kot polovico otočka je obplavala in naredila preko 1000 podvodnih fotk.

Nekaj vetra imava napovedanega do jutra in premišljam, če se ne bi kar odvezala in izplula v noč. Jutri bo bonaca. Lepo počasi bo potrebno pluti, da ne prideva prezgodaj, ponoči, in da bova v ponedeljek zjutraj v Nosy Beju. 185 milj imava pred seboj.

končno spet pod vodo in lep koralni svet :) ... ta riba podobna kot naš list

kam se je rdečkasta zvezda spravila počivati :)

clown fish ... po dolgem času spet ta vrsta

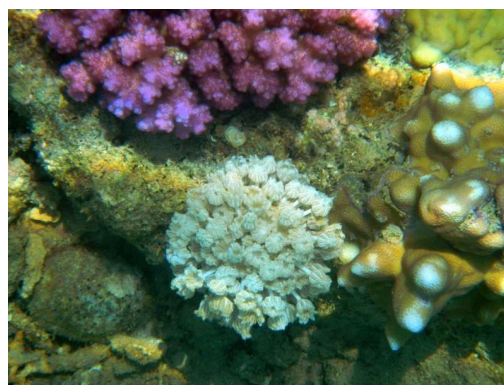
oranžne ribice z modrimi očmi ...

madam si ni uspela pred službo namazati obraza, pa je naredila to kar med šihtom

teh koral z ribicami je bilo zelo veliko

dosti jih je kampiralo in prenočilo na obali; zvečer je bilo slišati glasbo in videla sem tudi kako so plesali

niso samo na obali imeli BBQ, tudi midva

nekateri so prišli na otok kar s kanuji iz drugih otokov, nekateri pa z motornjaki; midva edina z jadrnico

skoraj vsi, ki so prišli na otok so pekli; le tisti s kanuji so pojedli sendviče

18. oktober 2015, nedelja

Mayotte - Nosy Be, Madagascar

Bolj, ko pametujem, slabše je. Ponoči (skoraj) ni bilo vetra. Vse skupaj sva imela samo tri ure tišine. Čisto vseeno bi bilo, če bi izplula danes. Zato sva imela pa tok. In danes tudi. Tokrat v pravo smer. Samo kaj, ko se nama nič ne mudi in potem motoriram na najmanjših možni obratih in spremljam ETA, da pokaže prihod podnevi. Če bi zadnjo noč prespala na boji, bi bila kljub bonacam v ponedeljek sredi dneva na clearing. Glede na tok, bi tudi z motorjem lahko naredila tistih 185 milj. Le danes popoldan imava nekaj vetriča, ki pa bo po napovedi jenjal z nočjo.

Nič kaj dosti se ne dogaja, eno ladjo sva videla in en tornado. Oboje skoraj istočasno in oboje okoli dve milji od Male. Tornado je bil še posebej zanimiv, saj se je naredil pod nevihto, kjer je potemtakem močno pihalo. Le dve milji stran imava 0 Bf, popolna bonaca, voda kot olje. Na radarju se lepo vidi izolirana nevihta in izpod oblaka se do morja spusti cev, nekaj časa vztraja in potem razpade.

Obiščejo naju delfini, naredijo nekaj akrobatskih skokov in odplavajo dalje. Prepočasna sva za njih. Velikokrat jih vidiva, pa so njihove vragolije še vedno paša za oči.

In ker imava elektriko, lahko delava...

tornado sem ujela v objektiv skoraj na koncu

pa še nekaj včerajšnjih fotk....baobab v večernem soncu

morilka koral

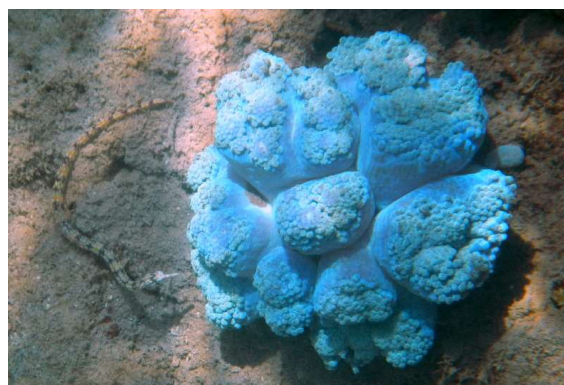

žare lepoteč :)

ta morska kumara je bila večja kot en meter...

Indijski ocean 2015

Madagaskar

19. oktober 2015, ponedeljek

Helle Ville, Nosy Be

Ob šestih zjutraj sije sonce in ob šestih zjutraj sva sidrana. Sidro ne drži najbolje, blato je na dnu, za napovedane vetrove bo pa že nekako. Pogled na okolico razkrije z gozdom ne najbolj poraščen otok. Vidi se, da smo na zavetrni, suhi, strani Madagaskarja in da dež ni ravno pogost v tem letnem času.

Trgovci s sadjem so ob barki takoj, ko sidro začne drseti v vodo. Halo? Počakajte malo, strici, lepo prosim. Vesna naredi takoj kupčijo. En storž banan, dva ogromna ananasa in nekaj mangov za pet evrov se zdi poceni. Saj tudi je. Dokler kasneje ne vidiva kakšne so tukaj cene. 0,65 litrsko pivo v mestnem barčku stane 70 centov. Najceneje do sedaj na celi poti. Za kosilo v nobel oštariji s predjedjo, glavno jedjo in sladico ter kar nekaj piv plačava 15 evrov. Hja, izgleda da bo Madagaskar drag - ker bova ves čas visela po oštarijah, namesto da bi delala.

Jimmy privesla in zmenimo se, da bo naš (nazovi) agent. Michal ga je priporočal. Za 6 evrov nama bo uredil klirens. Pošteno, če samo pomislim na cene agentov sicer. Ugodnejši je bil le še taksist Vijay na Andamanih, on je delal zastonj (in kasiral za prevoze). Kool nama čuva dingi. Tudi ta strošek se mi to zdi čisto smiselno, 3 evre na dan - glede na to kako volatilna roba so na tem koncu sveta dingiji, dvema poznanima so jih ukradli v zadnjem mesecu. Jimmy in Cool imata celo vizitki. Nima pa vizitke policaj, ki najprej predlaga, da vstopnico v državo kupiva za evre (po njegovem tečaju, seveda) in kasneje pristane na lastno valuto plus malo trinkgelda (točno tako se tudi izrazi). Kakorkoli, pri vsakem uradniku pustiva nekaj malega denarja in na koncu znese vse skupaj 60 evrov. Za ta denar smeva naslednji mesec bivati v deželi in pluti med otoki. Če k temu dodam še (za naju obvezen strošek) 20 evrov za telefon in internet, sva nekje na okoli 80 evrih z vnaprej plačanimi 6 GB podatkov in slabi uri pogovorov. LTE, jasno. Petnajstina cene Maldivov, da ne omenjam Sejšelov. In ko smo že pri cenah, tudi naslednje nekaj pove: v deželi, kjer skoraj ne poznajo drugega plačilnega sredstva kot gotovino, jo je možno na bankomatu kupiti naenkrat največ za 60 evrov. V 40 bankovcih.

Prvi vtis po vstopu v državo je, da ne opazim nič. Nič smeti. Popolnoma čiste ulice, lahko bi rekel sterilno čiste, če vem, da sem v Afriki. Kakšna razlika v primerjavi z (francoskim otokom) Mayotte! In naslednje, kar bode v oči so uniformirani

taksisti. Dve vrsti prevoznih sredstev imajo. Rumene tuk-tuke in pa raznobarvne katrce iz Novega Mesta. Renault 4 GTL je ekskluzivno prevozno sredstvo bolj nobel taksistov.

Sprehodiva se torej po mestu. Koze na britofu so zanimive, še bolj je mestni kazino z igralnimi avtomati kar na pročelju. Bližnja cerkev nima zvonov, ampak cedejko z ozvočenjem, ki zašpila posnetek Big Bena. Nekaj podobnega sem do sedaj videl le še v Barceloni na znameniti nedokončani Gaudijevi Sagrada Familiji. Le, da so tam predvajali čisto običajne zvonove. Malo dalje je tržnica, čisto prava in z robo, ki na afriško tržnico paše. Vključno z mesom, razstavljenim po lesenih pultih. Kaj je to hladilnik, tu ne vedo. Zanimivo. In morda je zanimiva tudi oštarija poleg rotovža, ki je iz razumljivih razlogov nisem preveril. Imenuje se Restaurant City Halal. Če le ne bi bilo drugega a...

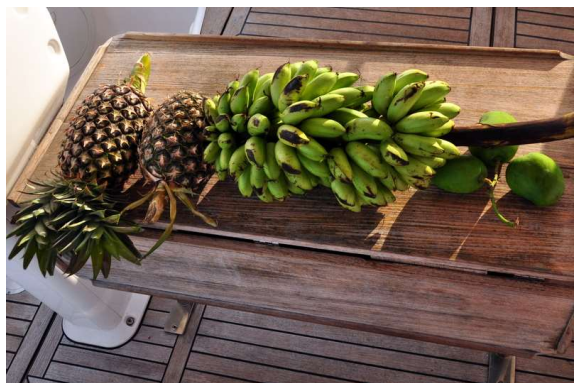
Ko sediva v barčku in pljuckava pivce opazujem mimoidoče. Nekje sem prebral, da so otok najprej naselili Azijci in Polinezijci in so Arabci (in potem tudi ostali bledoličniki) prišli s svojimi črnimi sužnji šele precej kasneje. Ne vem, ali je to res, ampak veliko ljudi ima mandeljnaste oči in črno kožo. Prav nič črnske poteze. In veliko jih je lepih. No, veliko jih je mladih in morda za moje oči zato lepih. Po Mayotte so punce spet oblečene tako, da več pokažejo, kot skrivajo. Tako na grobo, slaba polovica jih je kristjanov, ostalo so animisti (pogani po merilih naših farov). In skoraj vsi so črni.

prihod na Nosy Be ob vzhajanju sonca

jadro sešito kar iz večih različnih rabljenih kosov

ananasa sta res ogromna...kar oči so se mi zasvetile.... na Mayotte sem dala za pol manjši ananas 3€

no, pa sva prišla na Madagaskar-v letošnjem letu je to 11 država, ki sva jo obiskala

vojska ima očitn enako uniformo kot fantje na Mayotte

original Ray Ban :)

tuk tuki tudi tukaj...z enim sva se peljala = cena 0,30€ za oba ; pa še vozil je prav lepo !

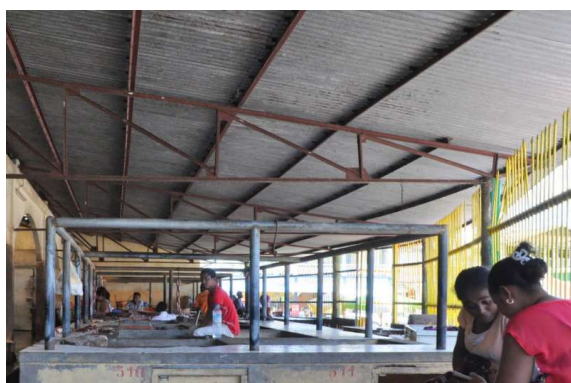
hiše so dokaj borne, pa vendar ... kar čisto

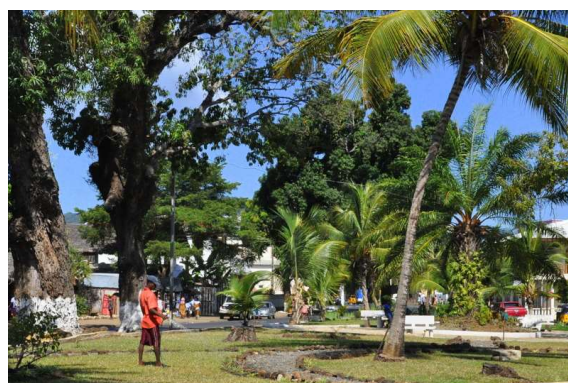
taxi tista naša stara katrca... Renault najbolj pogosta blagovna znamka avta na tem otoku

koze se pasejo kar na pokopališču

mesa je na tržnici ob tej uri bilo bolj malo...pa še to kar je bilo....no, ne bi kupila

v centru mesta imajo tudi majhen park: čist pa še fantič ga zaliva

20. oktober 2015, torek

Helle Ville, Nosy Be

Zjutraj naju z verigo zavarovan dingi še čaka na davitstih. In tudi v kabino nama niso vdrli in s palube porezali vrvi. So far so good. Tudi zelenjavar je kmalu pri barki, tokrat Vesni prodaja mange. Pravzaprav zamenja za eno izmed mojih spranih starih majic. Pa smo spet v deželi trejdanja...

Če se sam nisem premaknil z barke in iz rok nisem spustil mašince za premetavanje bajtov, je zato Vesna popoldne preživela med domačini. Sprehod skozi zakulisje tržnice razkrije, da tudi tam ni nesnage. Torej ni počiščeno samo tam, kjer so turisti, ampak je to stalnica na tem otoku. No, vsaj v tem mestu. Lepo.

Vesna se tudi prelevi v priložnostno bančnico. Odpre menjalnico. Od domačinov odkupuje evre. V drobižu. Fantje, kufrologi po poklicu, napitnine ne morejo menjati v banki in potem čakajo na evropske jadralce, da jim le-ti odkupijo težko prigarane evrske kovance. Ja, čisto drugačen svet je to.

Tudi frizeraj je drugačen kot ga poznamo od doma. V trgovini s spominki se lahko kupi tudi masažo ali pa friziranje. Ne vem sicer, kje je masažni salon, frizeraj je pri lastnici doma, frizerka pa njena hči. Cena je, hmmm... cena je "kolikor daš", prostovoljni prispevek. Današnje striženje je punci navrglo dobra dva evra in pol, že v ariaryje zamenjanega denarja (zamenjanega, jasno, v menjalnici Chez Vesna). In jutri vse kaže, bodo prodali še masažo. Pri črncu se pa še nisem masirala, to moram probat, mi zagotavlja danes. No, jaz ne bi probal masaže, pa če čreda črnk skače po meni.

Če sem nekoč rekel, da turista spoznaš po tem, kako je oblečen, bi lahko to misel razširil dalje. Tudi popotnika z barko spoznaš na enak način. Ne vem sicer zakaj, ampak takoj ugameš, kdo je kdo. In tako je danes Vesna v lokalčku sredi mesta takoj pozdravila dva Južnoafričana, ki peljeta barko iz Sejšelov domov. Via Mozambik. Povesta, da je Mozambique čisto spodobna dežela in da ju preseneča, kako se mu jadralci izogibajo. Hmmm... morda bi bilo zanimivo skupaj popiti kakšno pivo. Anglosaški Jimmy in njegov Noonsite pravita drugače. Ampak, Noonsite se velikokrat moti, prevelikokrat.

za zajtrk sveži sladki mangoti pripeljano kar na barko

tako od srca nasmejani otroci še tako utrujenega človeka spravijo v dobro voljo

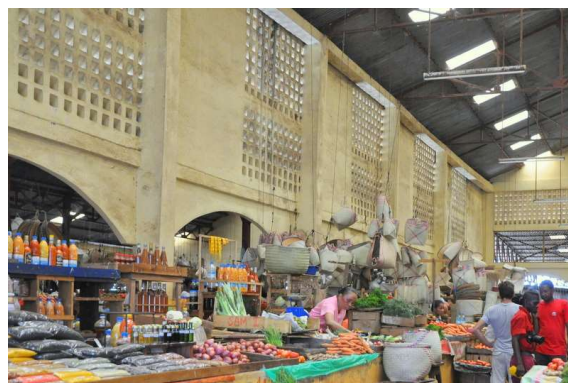
otroci veselo skačejo ristanc... ga otroci v SLO še znajo?

veliko žensk nosi stvari kar na glavi

ogromno sušenih rib je na prodaj na tržnici

na glavni tržnici otoka Nosy Be prodajajo vse: od sadja, zelenjave, začimb, rib, omak, cekarjev

veliko otrok je videti na tržnici: mame pač nimajo kam dati otroke medtem, ko prodajajo in tako vedrijo skupaj na tržnici

kar dosti starih kolonialnih stavb se je ohranilo; v večini so ali hoteli, restavracije, uradne ustanove

...no, tudi kur se ne manjka na tržnici :)

...prijateljci

čajčevci polnjeni z zelenjavo in ocvrto z odlično omako

moja frizerka Nadja s hčerko Eliso; Nadja je poročena s Siciljancem iz Palerma in zna dobro italijansko; pravi, da je sama 100% iz madagaskarja in to že nešteto generacij ...

21. oktober 2015, sreda

Helle Ville, Nosy Be

Sinoči sem poslal nekaj mailov in čakam odgovore, da lahko ukrepam. Medtem pa ... medtem se gremo pa malo turizma. V narodni park se zapeljeva gledat lemurje in makije. Spet so glavni taksisti. Iz 25 jurjev mu ceno znižava na 5 (kar je še vedno grofovsko plačilo), pa se stric tega ne spomni najbolje, ko prispemo. Punca, ki trži vstopnino v park mu lepo pove, da teži, Vesna mu razloži, da tako obnašanje ni primerno, pa fant še kar žnjari. Le malo bolj odločne besede, tejk-it-or-liv-it, pomagajo. Kar naenkrat se mu spomin povrne. Jasno, ko sem mu razložil, da greva nazaj lahko tudi peš (in da potem pač on ni deležen plačila za nazaj), smo hitro spet njegovi maj-frendi. Glede na prevozno sredstvo (katrcio iz Novega Mesta) in način vožnje (po klancu navzdol se motor ugasne in ponovno prižge, ko se avto skoraj ustavi) bi bilo pešačenje morda celo prijetnejši in hitrejši način transporta. Itak je pa tuk-tukov toliko, da ne bi naredila deset korakov, ko bi nekdo ustavil poleg. In tuk-tuki vozijo za jurja.

Kakorkoli, taksi boja sva pošlitala, lemurjev pač ne. Sprehod, težak slabe tri evre ni odteljal svoje cene. Nič lemurjev, nič makijev. Saj nama je to punca na vhodu posredno itak že povedala, a vseeno. Lahko si jih ogledava v živalskem vrtu, kilometer stran, je še dodala. Morda. Ampak, manjana.

Vroče je in v glavnem mestecu zavijeva na pивce. Jaz ves čas špegam na maile na mojem super-truper telefonu, pa nič. No, bova pa še enega spila. Še vedno nič. Se naju pa pивce z nadstardandno količino alkohola v nadstandardno veliki steklenici počasi začinja prijemati. Snack je rešitev. Pade riba in pade zebu. In pade naslednje pivo. Dovolj! Halo? A sva srkota, ali kaj?

Greva v šoping souvenirja. Ampak, po šoppingu sva tako utrujena (vsaj jaz) in predvsem žejna, da je postanek v kafiču za pijačko in mezico povsem normalna reakcija. Spet so glavni zebuži in spet so glavne ribe. In spet je za spremljavo pivo. To se kasneje še ponavlja in šele ob mraku sva skobacana v dingija, ki ga je Kool danes spet uspel obraniti pred roparji.

Postanek za minutko pri sosedih, da malo razložita, kako se pluje po Mozambiku in vpluje v Južno Afriko, se raztegne v uro zanimivega klepeta. Fejst tipa, Južnoafričana.

Sledi delo in potem zaslužen počitek. Vroče je, vsak dan je bolj vroče, poletje se bliža. In še posebej je vroče, če človek v družbi pred spanjem spi osem ogromnih piv...

v narodnem parku nisva kaj dosti videla

enaka plovila kot jih imajo tudi polinezijci

po cestah prodajajo tudi takole hrano

ob plimi so drevesa v morju

ogromno majhnih jadrnic, ki so narejene iz raznoraznih ostankov

šolarji gredo v cerkev...

v centru sta katoliška in muslimanska cerkev

hecna ošarija: strop oblepljen s kartonskimi škatlami; nešteto starih steklenic...

na Madagaskarju imajo več različnih vrst piva

fantiča kar starši zaposlijo, da on prodaja začimbe

mamica z enoletno hčerko

22. oktober 2015, četrtek

Helle Ville - Nosy Tanihely - Crater Bay, Nosy Be

Naš zelenjavar v čolnu se pojavi s prvimi sončnimi žarki. Vendar, tokrat naleti na mene v kokpitu z jutranjo kavo v rokah. Naleti, torej, na mino. Nič ne kupim. Vesna je ob osmih že na obali in malo kasneje v živalskem vrtu (oglaševanem kot Lemur park), ki je pravzaprav en malček poseben. Živali niso v kletkah, ampak se prosto sprehajajo naokoli. Hranijo jih in jasno, da živali niso toliko butaste, da ne bi ostale in počakale naslednji obrok. Če kupiš vstopnico, dobiš banane, ki jih potem lahko podariš lemurju. Logično. In Vesna se vrne vsa raznežena - kot plišasta igrača so, pravi. Lemurčki po malgaško Maki. Na ogled so tudi želve (taiste, kot na Sejšelih) pa tudi malgaške, razni kameleoni in ostali plazilci, ki pa nekako ne spadajo v živalski rod plišastih igrač, ali kakor koli se temu že reče po latinsko.

Še na tržnico in v trgovino in ura je dvanajst, ko se mi pridruži na barki, kjer jaz celo dopoldne uradujem. In še tudi popoldne. In večer. Vmes imam dve enourni pavzi, ko prestavim barko najprej v narodni park Tanny Kelly in nato v Crater Bay.

Nosy Tanihely. Lepa in čista voda vabi našo dežurno podvodno fotografinjo. Spet nekaj novega in spet lepo. Tudi vidljivost je tokrat odlična. Koral, kolikor se ti jih srce zaželi. Narodni park je, sidranje v korale je celo prepovedano (ne, da je le neetično). Zanimivo, kako v narodnih parkih na Sejšelih za domorodce ni bila nobena ovira sidranje sredi najlepših koral. Le turisti so se tam držali nepisanih pravil lepega vedenja. No, tukaj je vsaj na tem področju malo več reda. Vstop v narodni park se plača, natanko 2,90 evra po osebi, boja vključena, račun izključen. Na Sejšelih je bila vstopnina "small money", v prevodu to pomeni desetkrat toliko, kot tukaj, sidranje vključeno, račun izključen.

V Crater Bayu je gužva, preko trideset jadrnic naštejeva (kot bi bil kje na Jadranu sredi sezone), večinoma so na bojah. Dno ni primerno za sidranje, blato poraščeno s travo in vmes skale. Nekaj boj je prostih, kaj ko bi kar eno pobrala? Pa pobarava skupino, ki se ravno vkrcava na katamaran, če je na voljo kaj visitor boj? Ni jih. Bo pa njihova prosta čez tri minute in se lahko veževa tja. Za nekaj dni. Super! Nocoj bo večerja na barki. Zebu vabi. Ne ljubi se nama na obalo. Manjana.

danes fotke iz Lemur parka; Lemur oz.po malgajsko Maki je veliko vrst

mamica z otročkom

malgaške račke s plavimi tačkami

menda so na otoku v jezeru krokodili

Makiji, ki cvilijo kot mačke (Lemur catta)

ko makije pripeljejo iz gozda, so nekaj časa v kletki z drugo vrsto, da se navadijo en drugega; potem jih spustijo v park

gecko

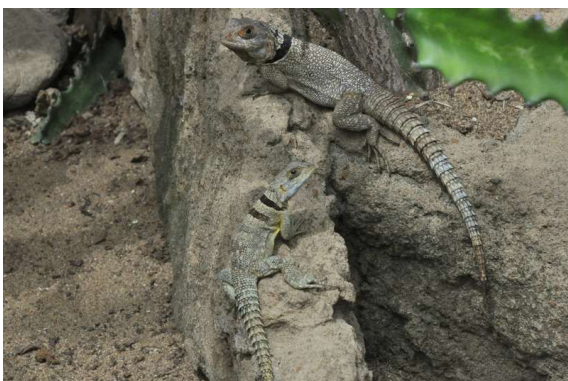
malgaška želva ... veliko manjše kot sejšelske

makiji, čeprav različnih vrst, skačejo prosto naokoli in z veseljem jedo s tvoje dlani; najrajši imajo banane

kameleon

kameleon

23. oktober 2015, petek

Crater Bay, Nosy Be - Nosy Sakatia

Super so, res so super! Vsak dan jih opazujem in občudujem. Ko sva priplula iz Mayotte, sem v jutranjem svitu najprej mislil, da so optimisti, potem je sonce razkrilo, da gre za domačine v kanujih z jadrom. Majčkeno jadro, morda dva kvadratna metra in majčken čoln. In ena oseba v čolnu. No, včasih jih je več, tudi cele družine. Če piha, postavijo jambor, dvignejo jadro in jadrajo, če ne piha, veslajo. In jadra, če se temu lahko tako reče, so velika in pisana kot malo večje brisače ali manjša rjuha. Tudi material je tak.

Super so tudi večje tovarnjače. Tam nekje do 15 metrov so dolge, lesene, precej visoke jadrnice. Brez motorja. Pri vetričih, ki sedaj prevladujejo na tem koncu sveta, so neverjetno hitre, pet, šest ali sedem vozlov gredo kot za šalo. Brez high tech materialov in super-truper jader. Slednja so le en trikoten kos blaga, obešen na lesen drog in dvignjen na lesen jambor. Ko sem opazoval pristajanje, sem bil še toliko bolj navdušen. Vse gre popolnoma mirno brez zapletov, kaj šele živčnosti. Če ni prostora (kar ga običajno ni), se lepo raftajo ali pa parkirajo vzvratno, kot v mediteranskih marinah. Na jadra! In potem raztovorijo robo, od zelenjave do živih zebujev. In vsega, kar paše zraven. Voila!

Meni se pa ne ljubi dvigniti jader za samo pet ali deset milj. Pa je veter prešibak, pa ni iz prave smeri, pa... sami izgovori. Tudi danes je bilo tako. No, saj ni nihče jadral, le domačini. A vseeno.

Po jutranji kavici zavijeva v Afriko. Skozi jadralni klub v Vanuatskem stilu na netlakovano cesto. Netlakovana pomeni, da je na tleh zemlja. Če bi bil pesek, bi že spadala v kategorijo tlakovanih. In skozi vasico z nepretrgano verigo trgovinic ob cesti. Trgovinic, ki le s težavo zaslužijo to ime. Nekaj doma pridelane zelenjave, štruca kruha, dve konzervi in ... mobilna kartica za rečarganje. Nekaj malenkosti kupiva, posediva v oštariji, in se vrneva na barko. V oštarijah so sami beli, le kje se jih toliko najde. In midva ne sodiva med (naj)starejše.

Popoldan se prestaviva na sosednji otok. Sidrišče mi izgleda v redu, na obali je hotel, ki pa - ne izgleda v redu. Zaprt je. Plaža pred hotelom je lepa, koralni greben ob plaži tudi. Za Vesno ni potrebno povedati, kje preživi popoldan, zame se pa (na žalost) tudi ve. Spet se pinkponkam z Rusi (ali so morda Belorusi, Ukrajinci, kdo ve?).

Pred spanjem je na vrsti BBQ. Meso je tokrat domače, zebu. Ni kaj prida, južnoafriško je bilo neprimerno boljše. Še lokalni, z današnje tržnice, sweet potato. In - hvala bogu - nelokalno vino. Južnoafričana pijeja ob večerji.

zamaški niso za smeti: lahko narediš podstavek za vročo posodo ali pa kot okras na steni ...

današnje snorkljanje: lepe korale, vendar zelo kalno

skuštranka :)

yacht club v Nosy Be

nasmejana dečva ...

na cesti se prodaja vse

mesa pa kar nekako ne morem kupiti na cesti - vedno kupujem v trgovini s hladilniki

ogromno je tudi odprtih kuhinj - na teh t.i. roštiljih se peče in kuha

Marche DaresSalam Ambatoloakatako piše na vhodu tržnice

za prevoz blaga je v množini še vedno zebu : je zdravo v naravi, ko pa odsluži, je pa še za meso dober (za razliko od avta)

....se vidi iz katere trgovine so obleke na dekletih

ribiči v carter bay

24. oktober 2015, sobota

Nosy Sakatia - Nosy Mitsio

Ponoči nas je oprala ploha, prva poštena voda iz zraka po Sejšelih. Jutro je oblačno, se pa kmalu pokaže sonce. Dvigneva sidro in izplujeva nekaj milj severno. Čudovit turkizen zaliv, na koncu zaliva resort, levo in desno od sidrišča koralni greben. No, za snorkljanje je bilo v redu, barko je pa kar precej rolalo. Val je bil ravno iz smeri, od koder ga ne bi smelo biti. Sicer pa tako ali tako nisva imela v načrtu tu vedriti. Snorklarija in potem dalje.

Napovedanega vetra ob dvanajstih še ni, niti ga ni ob enih. Ob dveh se sramežljivo začne pojavljati in pri 2 Bf motorsailava, ob treh popoldan pa je končno po napovedi, 3-4 Bf polkrme. Dobrih 6 vozlov brez nagibanja po mirnem morju je idealno za Malo. Če sem vmes že študiral plan B, sedaj kaže, da priplujeva na Nosy Mitsio še podnevi.

LTE internet se počasi spremeni v 3G in potem čisto presahne. Kar na hitro ga zmanjka. Nekaj še potegnem z neta in ko hočem poslati odgovor, ne gre več. Tudi prav. Pravzaprav, lepo! Končno bo to vikend, kot se spodobi.

Nosy Mitsio sem si predstavljal kot samotni otok z nekaj vasicami. Brez tekoče vode in brez elektrike, brez mobilnega interneta, brez oštarij in brez turistov. Kako napačna predstava! Na koncu zaliva je hotel, na drugi strani zaliva restavracija, internet je. Na sidrišču smo sidrane tri jadrnice in na obali je nekaj gliserjev. Resort in oštarija sta ponoči močno razsvetljena, torej tudi elektrika je. Živela samota!

zahodna peščena stran Nosy Be je posajena z resorti

ampak glede na število ležalnikov, ni bilo tako veliko turistov

bil je le kratek stop za snorklarijo; je bilo pa kar dosti lepih koral in rib

ne pretiravam, če rečem, da je bila velika skoraj meter

bilo je kar nekaj res ogromnih delfinov; žal sva sezono premika kitov zamudila na tem koncu

neverjetno koliko se jih lahko pelje v eni pirogi

vasica v Nosy Mitsio - preproste hiše iz lesa in palminih listov

25. oktober 2015, nedelja

Nosy Mitsio - Nosy Ankarea - Nosy Mitsio

Vetrovni vzorec je zelo podoben kot na Jadranu ob stabilnem vremenu. Termični vetrovi so, zjutraj je burin, popoldan maestral. Ali kakorkoli se temu že tukaj reče. Planiral sem izplutje v burinu, snorkljanje v brezvetrju pred sosednjim otokom in nadaljevanje plovbe na naslednji otok v maestralu in potem nazaj. Pa so se stvari zakomplicirale.

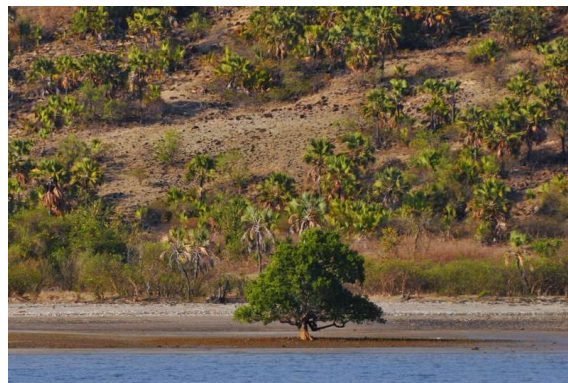
Izplula sva zadnja, pa še vedno precej pred osmo zjutraj. Ob devetih je Vesna že v vodi, jaz se spravim pretočit plin, ki ga je zmanjkalo zjutraj. A-ja-ja-jaaaaah! Naša rezervna steklenica iz Božičnega otoka izpred treh let je prazna! Ko sem zadnjič točil, se ena izmed jeklenk ni natočila do konca, pa sem bil prepričan, da je težava v ventilu na, kot kup starega železa zarjaveli naši ladijski campingazici. Pa je bil vzrok drugje in - trivialen. Ah, ja. Jutri torej v šoping plina, opravilo, ki ga še bolj sovražim, kot pretakanje nafte iz džerikenov. Zamenam še zadnjo pozicijsko ledico. Da prednji dve pozicijski lučki ne držita vode je še do neke mere opravičljivo, saj sta med plovbo večinoma pod morjem. Tale zadnja je pa tri metre nad morjem, pa je tudi polna vode. Italijanska roba. Preostali čas se mailam z Ukrajinci (ja, niso Rusi, sedaj vem), ki veselo delajo tudi ob nedeljah. In kar časa še ostane, delam še druge službene zadeve. In vmes pokadim pipo miru. Sam s seboj.

Vesna je tokrat pod vodo dobre štiri ure. To je bil tudi vzrok, da je plovba naprej odpadla. Zelo lepo, zelo bogato, pove. Saj je bilo tudi za pričakovati. Sama sva cel dan, nikogar ni niti na, niti poleg otoka. V mislih imam predstavnike vrste homo turistikus. Ribiči na pirogah ne štejejo. Popoldan sledi ogled samotnega in prvinskega otoka, Nosy Mitsio. Ogled vasice je hitro opravljen (hja, francoščina, francoščina...), hotel (in gradbišče novega hotela malo naprej) pa vzame več časa (tukaj se govori angleško). Gosti hotela so skoraj izključno športni ribiči. Cene pa, no ja, cene so prave. Kot se za resort spodobi. All inclusive. Extra večerja (recimo, za naju) z neomejeno količino katere koli pijače stane tridesetaka. Bilo bi zanimivo preveriti, koliko še lahko spijem v mojih letih. Mislim, da bi bili na zgubi oni in ne jaz. Vsekakor pa niso na zgubi pri ribi za večerjo. Pripravijo tisto, kar športni ribiči ujamajo na (plačanem) lovskem izletu.

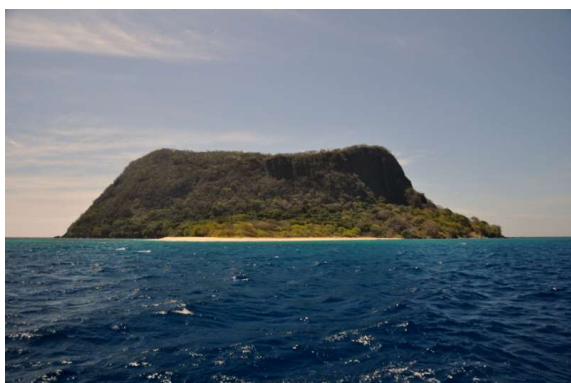
Je pa naš mali Parsunček danes med vožnjo pokašljaj in se uprl. Po novem je vozil samo na štandgasu. Povratek na barko je bil tako malo počasnejši, sva pa vseeno varno prispela. Potem sem ga prepihal in navijal, da sem bi zavil v meglo izpušnih plinov in na koncu je spet delal kot vedno. Hmmm... tole mi ni všeč. Pa se ne bom sekiral na zalogo. Morda sem samo malo preveč olja natočil v bencin. Bomo videli, kako se bo obnašal jutri.

krave so zjutraj tako mukale, da sva jih zelo dobro slišala tudi midva v zalivu Nosy Mitsio

zelo velika razlika med plimo in oseko

Nosy Ankarea - nenaseljen otok z lepim reefom

zelo lepa živa školjka

sprehod po otoku Mitsio

ogromno mangov, kateri sedaj intenzivno zorijo

in v mango drevesih veliko otrok; direktno z drevesa v trebušček ... eco brez kakršnihkoli kemikalij, pa še zabavajo se zraven

zebujevi posmrtni ostanki ...

sestri izdelujeta ograjo

koz je tudi veliko na otoku ...

hotel v zalivu Nosy Mitsio - v njem zelo malo gostov; menda hodijo sem le ribiči z debelo denarnico

lastnik hotela je francoz; veliko domačinov je tu našlo delo; pivo je pa drago: TRI evre ! toliko pa ne dam :)

26. oktober 2015, ponedeljek

Nosy Mitsio - Nosy Toloho - Tsara Bajina - Nosy Faly

Ob zori dežuje, tako lepo umirjeno, počasi, brez vetra. Hitro je vse skupaj mimo in po zajtrku že motorirava proti jugu, LTE deželi nasproti. Vetrta ni, akumulatorji so še polni in ni prav hudega razloga za tako početje. Nosy Toloho je na poti. Ustaviva se, Vesna se potopi v drug svet, jaz tudi. Ona fizično, jaz psihično. Ona neskončno uživa (en boljših spotov, pove), jaz malo manj. Pravzaprav čisto nič.

Še v bonaci se prestaviva pred otoček Tsara Bajina z resortom in čudovito belo mivkasto plažo. Opravila se spet (ne)pošteno razdelijo. Klasika. Za popestritev dogajanja, Vesno tok potegne na odprto, pa je potrebno malo reševalne akcije. Seveda, ko jo z dingijem prišlepam v mirne vode, je pametna. Saj ni bilo potrebno. Hmmm... Domačine z jastogom odsloviva. Menjavo hočejo. Maske in plavutke za jastoga. Hja, takoj sva zato, če pokažejo, kje se lahko kupi masko in plavutke za ceno enega jastoga, za nekaj dolarjev, torej.

Ob pol enih izplujeva, pa se izkaže, da prepozno. Veter in tok imava v glavo. Toka je precej nad vozlom. Pred nama pa dobrih 30 milj. Plan B. Nekam drugam greva. Samo kam? Ponoči se bo po napovedi vreme skisalo in vleklo bo z vzhoda. Ali pa tudi ne, kdo ve? Kakorkoli, Nosy Faly je naš nov cilj. Jadrava lahko, še več, jaz smem loviti ribe! In obljuba dela dolg, catch and release. Španska makarela se mi sname deset centimetrov pred roko. Hja, ker nimava več kljuke. Naslednji poskus - ni še niti pol ure, ko samo počim, palice se postavi vodoravno, laks je ohlapen. Ribetina si je vzela za souvenir vabo in košček laksa, ki naj bi zdržal preko sto kilogramov. Hmmm...

Danes bo za kazen za večerjo meso. I meni teško, jaoj! Najprej je bil sicer planiran roštilj, se je pa pred večer tako ulilo, da mi ni bilo do kurjenja.

iz starih riževih vreč naredijo jadro

Štirje bratje se imenujejo ti majhni otočki iz balzata

nekaj fotk iz Nosy Toloho

bilo je kar dosti meduz, k sreči nič pekočega

prvič sem videla te modre korale tukaj na Madagaskarju, so kar redke

če se ne motim je barakuda? vsaj po zobeh, ki mi jih je kazala

Tsara Bajina je privatni otok

cene hišk so od 250€/noč, zelo lux varianta

ima pa zelo lepo belo peščeno plažo

otroke je vedno lušno fotografirati, nasploh tukaj, kjer ni helikopterskih staršev

čebule pa ne manjka; običajno prodajajo zelenjavo po kosih

27. oktober 2015, torek

Nosy Faly - Nosy Komba

Niti ne pozajtrkujeva, že sva na poti. Sidro v blatu ni držalo kot se spodobi. Strašnega vetra in vala ponoči ni bilo, v vodi je bilo med 1:10 in 1:20 (odvisno od bibavice) verige, pa je sidrane zjutraj padlo na testu pri 2500 obratih. Ok, tam nekje do 30 vozlov vetra in dober meter vala je torej le bilo. Kakorkoli, po popolni bonaci vijugava med mrežami in jih uspeva vse lepo zgrešiti. Mreža je tukaj vrednota in ribiči jo čuvajo. Mladci v čolničkih panično mahajo z vesli, ko se kateri preveč približava. Ne lovim, ne ljubi se mi štimati vabe, čeprav danes nimam prepovedi. Vsaj eksplicitne ne. Itak, ko se izmotava iz labirinta mrež, ko pozajtrkujeva in ko pogledava vremenske napovedi in maile, sva že pred Nosy Kombo. Dno je peščeno, torej danes ne bo težav s holdingom.

Vesno oddingiram na obalo. Obetavna vasica je videti z morja. Obetavna pomeni, da je na rivi kar nekaj gostilnic. Tudi hotelčkov. V notranjosti pa prevladujejo suvenirščinjice. Tipično turistično naselje. Seveda, ala Madagaskar. Vse je čisto, urejeno, vendar nobene bahavosti maldivskega tipa. Koče za turiste so lesene, krite s palminimi listi. Prijetno. Po tleh je mivka, na mivki nizke mizice in ob njih ležalniki. Na mizah je pivo. Hladno.

Vesna si privoščila izlet v notranjost, v deželo lemurjev. Najame vodiča. Dober evro hoče imeti fant za uro vodenja. Pošteno, še posebej, ker ogled vsebuje tudi želve, kače, geckote in še kaj. Sploh ni treba daleč iz vasi, da pridejo prvi lemurji in ji splezajo na rame. Recept za to je enostaven. Vodič jih kliče "Maki-maki-maki-maki" in v roki drži banane. Magnet za lemurje. Simpl, če veš.

Sprehod po vasi nenačrtno postreže s snackom. Ribe se pečejo na roštilju in Vesna (misleč, da gre za mini oštarijo) se kar malo pogosti. Vendar, ko želi plačati, ji povedo, da to ni gostilnica, ampak privaten dom in pečene ribe so pač kosilo za družino. Ufff... Če je bilo to prijetno presenečenje, je manj prijetno pozno popoldan. Vse gostilne so zaprte, odpirajo jih šele po šesti zvečer. Ponoči, torej. Saj bi čakala, pa kaj, ko je meni dohtar prepovedal jesti po šesti zvečer. Pa tudi to bi še nekako šlo, saj me itak ne vidi, a je na barki meso in roštilj. Odločitev je bila lahka. Požrtija je končana še pred mrakom.

sušenje perila kar po kamnih

ročno izdelane piroge kot souvenir

otroka ne potrebuje igrača pri igri z vodo

veliko jih je hodilo mimo mene z lignji

najprej sem mislila, da sušijo perilo, potem pa ugotovim, da prodajajo ročno izvezene prte

miške, pečene banane v dveh variantah ipd.. dva koščka staneta skupaj pet centov (euro); sem poizkusila in bilo odlično, pa čeprav je stalo na soncu več ur

šolarki, prvčkinji, sta se hoteli fotkati

lemurček (maki) je veselo priskakljal na mene, ker je tako lažje jedel banano

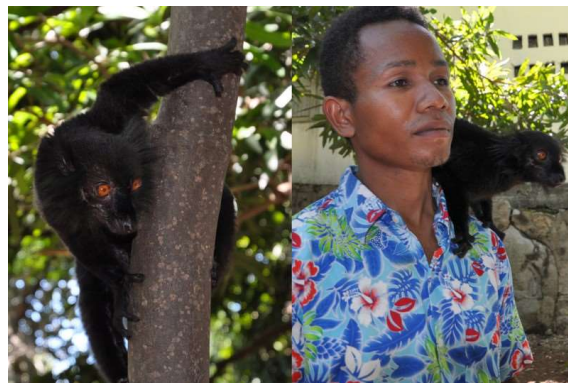
pri Yolandi sva udarili babji čvek ...je znala kar dobro angleško

med sprehodom po vasi opazim, da vsi pečejo in kuhajo zunaj; tukaj pa je pisalo pri xxx, pa sem sklepala, da je mini oštarija in jo pobarala za ribico, bila je super hrustljava sardelica; no, na koncu se izkaže, da je pekla za družino :)

možakar je na obali prodajal ribe

28-letni vodič Bobby je znal angleško, prijazen fant in razkazal kar je imel za razkazati v svojem parku

28. oktober 2015, sreda

Nosy Komba - Hell Ville, Nosy Be

Še včeraj sem mislil, da bova tukaj ostala še en dan, pa smo se začeli ponoči tako svaljkati, kot že dolgo ne. Popolna bonaca in tok okoli otoka pravokoten na val. Ta niti ni velik, je pa usklajen z resonančno frekvenco Male. Takoj zjutraj jo torej popihava. Če že morava izpluti, potem greva nabavit plin. V Yacht clubu v Crater Bayu se je fant zadnjič pohvalil, da zrihta zadevo tik-tak. Pokličeva ga in ta njegov tik-tak je sedaj en teden. Plan B. Pokličeva še Jimmyja in tu se da zadevo urediti še danes. Torej ne greva v Crater bay, ampak v Hell Ville. Danes sidro prime v redu - to je v blatu že kar prava redkost.

Plin je Vesnina zanimacija, jaz moram delati. Rabim mir, da se lahko skoncentriram. In to zgleda takole: za uvod mi crkne Outlook in se ukvarjam s tem (in nič ne uredim), potem moram Vesno peljati na obalo. Gre po plin, vse bo naredila sama, skupaj z Jimmyjem. Po dobri uri ali morda dveh, jo moram iti iskat. Plina ni (ni adapterja – ej, moj Jimmy!), je pa nafta. Sledi pretakanje nafte iz kanistrov v tank. Mine ura in Vesno moram peljati nazaj na obalo, sedaj je prišel tip z adapterjem za plin. Spet je ura naokoli in me pokliče, da fantje ne znajo uporabiti adapterja. Pa sem spet v dingiju in potem sledi razlaga, kako se adapterji uporabljajo in na koncu (ker sicer ne bo nič s plinom) še šraufanje adapterjev. Pa ne bo nič niti s tem, adapter je slab. Saj prodajajo nove in Vesna ga gre kupiti. Jaz v dingija in po orodje na barko, popraviti obstoječega in poskusiti s pretakanjem. Nekaj teče, veliko ne, adapter ni najboljši. Novih adapterjev za pretakanje nimajo, samo regulacijske prodajajo. Ura je že skoraj noč. Tole pretakanje plina na obali - danes ne bomo dočakali konca, nadaljujemo na barki. Pretakava v naše kampingazke in še v ameriško jeklenko iz Božičnega otoka. Pa ne pretočiva vsega. Viber out in Olfi v Šibeniku v minutki postrežeta z odgovorom: "več, kot pol ne moreš pretočiti". Eh, ja.

In kako naj bom potem produktiven pri službenem delu? Če nič drugega, sem danes naredil deset fur z dingijem, vsaka po deset minut. Nobena ni bila planirana in nobena ni bila zame. Jutri me čaka puceraj krtačk za vetrnico (le zakaj se tako hitro zapackajo?), pa bom spet imel motnje. In Vesno bo treba zapeljati na obalo in jo potem priti iskat. Morda dvakrat. In morda se bo treba zapeljati na snorkljanje in ...

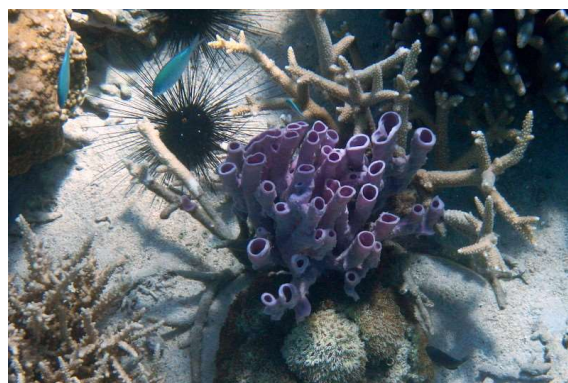
ogromno slik je naprodaj - ročno delo in ne print kot v bauhausu

na Madagaskarju je bolj malo poslikanih obrazov

je pa veliko različnih frizur

ta je pa še iz narodnega parka, kak teden nazaj

ananas kar tako raste - cene za nas bele, pa so tudi po 3€ na tržnici - res je, da pa so zelo veliki

tukaj moškim ni potrebno hoditi nabirati mišično maso v fitnes centru :) ... s pirogami, če ni vetra, je treba kar fajn veslati

pa še ena od slikarj na blagu - zgleda kot rjuha

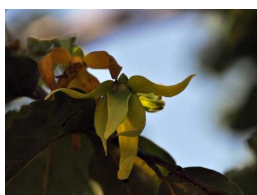
umetnik je izklesal kar direktno na deblu dečvo

otroka v culo, posodo na glavo pa gremo po opravkih

destilarna eteričnih olj

cvetovi tega drevesa romajo v vodo, ko se kuhajo olja

ena od obrti je tudi drobljenje kamnov katere različne velikosti pakirajo v vreče in prodajajo ob cesti

29. oktober 2015, četrtek

Hell Ville, Nosy Be

Dopoldan se ukvarjam z vetrnico in Outlookom (slednje še vedno neuspešno). In peljem Vesno na obalo. Popoldan je namenjen delu. In ob štirih se pridružim ženi na obali. Lačen sem. Kosilo. Ali večerja, kdo bi to vedel, glede na uro. Ponujajo ribo, pa je tako majhna, da si premisliva in naročiva izhod v sili, pico. Dražja je, kot riba, precej dražja (slišite Primorci in Dalmatinci?). No, moram reči, da je bila čisto spodobna, boljša kot (skoraj) katera koli slovenska. Pečejo jo v krušni peči, kar glede na to, da večina ljudi doma kuha na ognju, sploh ni začudujoče. Hja, to je tukaj ceneje, kot plin ali elektrika. Cena dela pa itak ne šteje. In tako smo spet pri koreninah..

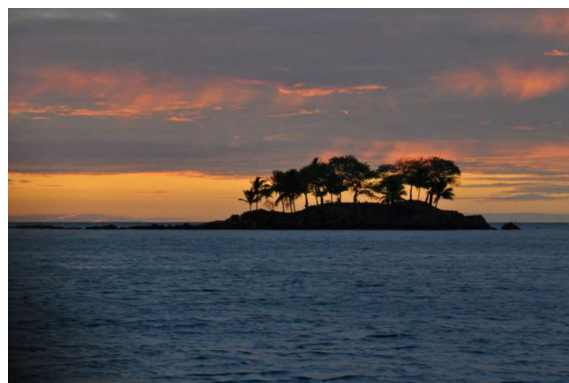
Vesna se je malo našopingirala in veliko namasirala. Končno je dočakala, da jo je masiral echte zamorc. In bilo je blaženo, pove. Če bi znal še vsaj besedo angleško, bi se pa zmenila kar za randi. Na francoščino ona ne pade. Tudi napol prazno plinsko steklenico je uspela spraviti v promet in ne vem kdo je bil posla bolj vesel. Vesna, ki se je znebila 15 kg bremena ali Kool, ki je zaslužil dva ali tri evre. Glede na njuno obnašanje zvečer, se mi zdi, da je boljši konec potegnil Kool.

Povratek nazaj je deljen, Vesna se pelje s tuk-tukom, jaz pešačim. Malo sprehoda itak ne škodi. In to sprehoda po glavni cesti, ki vodi iz luke. Imenuje se Course du Hell. Kaj bi to lahko prevedel v Pot v pekel? Najbrž ne. Cesta se namreč konča pred glavno mestno katedralo. In še lekcija iz srednješolske zgodovine: Hell je bil francoski imenitnež, po katerem se imenuje glavno mesto otoka.

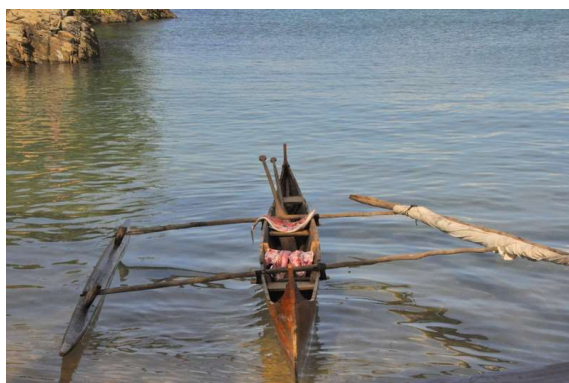
In tako je minil še en dan v (skoraj) najrevnejši deželi na svetu...

po dolgem času jedla pizzo, bila je zelo dobra

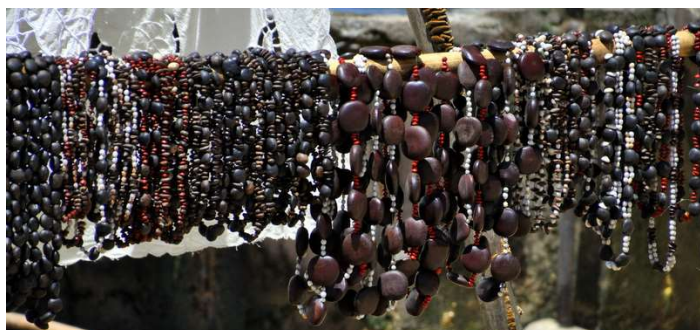
sončni zahod pri Nosy Komba

sveže ribe naprodaj

bojim se, da kmalu ne bo več možno videti takih plovil ...

naj bi bilo malgaško ročno delo

zaliv kjer sva bila sidrana v Nosy Komba

Nosy Toloho

Nosy Toloho

Nosy pomeni po malgaško otok; Be pomeni velik;

30. oktober 2015, petek

Hell Ville, Nosy Be - Nosy Tanihely - Hell Ville

Vesno peljem snorkljat na sosednji otoček, narodni park. Pa se najprej oba sprehodiva skozi tropski gozd in splezava na svetilnik. Spotoma si malo prebereva o podvodnem in nadvodnem svetu tod okoli. Čisto spodobna razstava v dvoranici na vrhu otoka. Sprehodiva se pod mangovim drevesom z zreli sadeži in zaspanimi lemurji v krošnji. Še ptiči in kuščarji in to bi bilo nekako vse.

Potem gre Vesna pod vodo, jaz za računalnik. Veliko sem naredil in ko sem se spravil narediti backup, me nekaj zmoti. Ok, kasneje. Vendar. Kasneje dobim email, kako popravim nedeljujoči Outlook. In se zadeve lotim. Poženem test, pa se ne izvede. Še več, računalnik neha delat. In še največ, sploh se ne prižge več. Panika! No, na srečo se panika izkaže le kot povsem prazna baterija. Čez deset minut, ko se malo napolni, mašinka spet gode. Ampak, backup se po novem kapitanovem ukazu dela dnevno!

sprehod po otoku Nosy Tanihely

pogled z vrha otoka na malgaško barko

svetilnik na otoku je star preko sto let

kapitan preverja, če je barka o.k.

otok je turistično zelo oblegan

lemurjev nisem uspela priklicati - očitno sta trdno spala ali pa sta videla, da sem brez banan?

ob oseki je treba daleč hoditi do morja

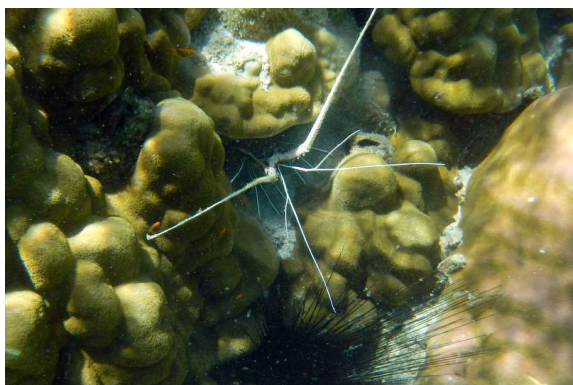
tokrat sem drugič snorkljala pri tem otoku; danes na drugem koncu, ki je bistveno bolj bogat s koralam in ribami

videla dve želvi, ki sta se topli ... žal prepozna za fotko-tukaj na fotki zmagovalka

te rdeče korale me še vedno navdušujejo-ogromno jih je tukaj

če ne bi bila zajc, bi rakca potegnila ven in imeli bi dobro večerjo

31. oktober 2015, sobota

Hell Ville - Varokarany, Nosy Be - Nosy Sakatia

Sinoči sva doživela napad večšč, ogromnih večšč. Najprej sva se spravila v bitko, pa sva kmalu obupala, sovražnik je bil preštevilčen. Edino, kar je pomagalo, je bilo da sva v kokpitu ugasnila luč. Da danes ne bi ponavljala bitke, sva se raje prestavila drugam. Pametni popusti, pravijo.

Jaz dan preživim na barki in o tem ne bi veliko razpravljaj, Vesno zdingiram na obalo in se zabava po svoje. Pri glavni sladoledarki Nosy Beja si privoščim pošteno porcijo glaceja. Ker gospa lepo govori angleško, je možen celo klepet. In ko je človek že nekaj časa izoliran v frankopanski deželi, zgrabi za vsako slamico. Še malo se sprehodi naokoli, pa potem do hotela na malico in po malico (za mene) ter pozno popoldan počasi nazaj na barko. Lep dan je bil, miren, tok skozi preliv je bil z ne premočnim vetrom. Ampak, ker plimi vedno sledi oseka, se je tudi tok obrnil in nastali so zoprnji valovi. Tik pred mrakom, dvigneva sidro in se prestaviva na nasprotno stran preliva. Spet je mirno.

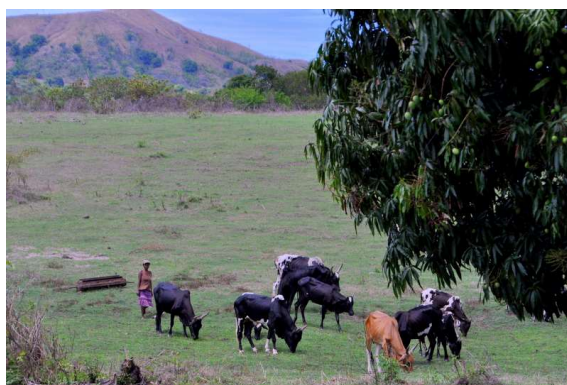
invazija vešč na barki: pa kako so cvilile, znoriš ... sledilo pobijanje in odganjanje

na prvi pogled mi deluje, kot da kuhajo oglje? večina domačinov kuha na oglju zunaj

nasmejanim otrokom podarila vsakemu eno liziko; vem, ni zdravo, a kaj, ko že od daleč vpijejo bonbon

pastirica s čredo zebujev

veliko bananovcev

zebuji se prosto pasejo - eco :)

veliko hiš je ograjenih tako ali drugače

domačini v piroge z vso robo na otok Sakatia

kar dosti peščenih plaž, tudi dva majhna hotela sta na tem koncu

da ne bodo vedno ribe in korale: cvetoče drevo

pričetek rasti banan

pogled na hotel skozi lino kafiča